

Na horách se nevraždí

Raymond Chandler

Přeložil Jaroslav Bouček

Ten dopis jsem dostal krátce před polednem. Byl odeslán jako expresní, na rubu obyčejné levné obálky byla zpáteční adresa F. S. Lacey, Puma Point, Kalifornie. Uvnitř byl šek na sto dolarů vyplněný pro výplatu v hotovosti a podepsaný Frederickem S. Laceym, kromě toho arch bílého dopisního papíru s textem psaným na stroji s mnoha překlepy. Stálo tam:

Pan John Evans

Vážený pane,

dostal jsem Vaše jméno od Lena Esterwalda. Moje záležitost je naléhavá a krajně důvěrná. Zálohu připojuji. Prosím, přijedte do Puma Pointu ve čtvrtek odpoledne nebo večer, pokud je to možné, ubytujte se v hotelu U indiánské hlavy a zatelefonujte mi na číslo 2306.

Váš

Fred Lacey

Už týden jsem neměl žádnou zakázku, ale díky tomuhle to zase vypadalo na pěkný den. Banka, na kterou byl šek vystaven, byla asi šest bloků odtud. Zašel jsem tam, vybral peníze, snědl oběd, pak jsem šel do garáže pro auto a vyjel jsem.

Na pobřeží bylo horko, ještě větší horko bylo ale v San Bernardinu, a horko bylo stále i ve výšce patnáct set metrů, o pětadvacet kilometrů dál na silnici stoupající k jezeru Puma. Teprve po šedesáti z osmdesáti kilometrů té klikaté a točité silnice se začalo trochu ochlazovat, ale skutečný, příjemný chládek jsem pocítil, teprve když jsem dojel k přehradní hrázi a vyrazil podél jižního břehu jezera kolem hromad žulových balvanů a táborů táhnoucích se na loukách. Schylovalo se k večeru, když jsem dojel do Puma Pointu a cítil se prázdný jako vykuchaná ryba.

Hotel U indiánské hlavy byla hnědá budova na rohu. naproti místnímu tanečnímu sálu. Zapsal jsem se v recepci, vynesl jsem si nahoru kufr a hodil ho do pochmurného, drsně vypadajícího pokoje s oválným kobercem na podlaze, postelí pro dva v koutě a s prázdnými stěnami z borového dřeva. nepočítám-li reklamní kalendář nějakého

železářství, celý zkroucený suchým horským létem. Umyl jsem si obličej a ruce a šel jsem se dolů najíst.

Místnost, kde se podávalo jídlo i pití, byla vedle hotelové haly a byla plná mužů se sportovními dresy navrch a s alkoholem uvnitř i ženských v džínsech i šortkách s krvavě rudými nehty na neumytých prstech. Nějaký vejta s obočím jako John L. Lewis si tam vykračoval s doutníkem našroubovaným doprostřed vizáže. Hubený pokladník s bledýma očima a vyhrnutými rukávy urputně zápasil, aby chytil výsledky dostihů z Hollywood Parku na malém přijímači plném atmosférických poruch, asi jako je bramborová kaše plná vody. V zapadlém, skoro až černém rohu se pokoušela šmírácká symfonie pěti zoufalců v bílých sakách a purpurových košilích přehlušit kravál u barového pultu.

Zhltnul jsem něco, čemu tu říkali standardní večeře, dal si brandy, aby se to usadilo, a vyšel jsem na hlavní třídu toho zapadákov. I když bylo ještě denní světlo, už tu zářily neonové reklamy a celý večer byl plný řevu klaksonů, vřeštivých hlasů, rachotu koulí a kuželek, třeskotu malorážek z místní střelnice, vřískotu hudebních automatů a někde za tím vším ještě i tvrdého hučení motorových člunů na jezeře. Na rohu proti poště byla modrobílá šipka s nápisem Telefon. Zahnul jsem do prašné boční ulice a tam jsem náhle pocítil ticho, chládek a vůni borovic. Nějaká ochočená laň s koženým obojkem na krku přešla přede mnou napříč ulicí. Kancelář telefonní společnosti byla ve sroubeném domku a uvnitř v koutě byla telefonní budka s přístrojem fungujícím na mince. Zavřel jsem se tam, vhodil niklák a vytočil číslo 2306.

Ozval se ženský hlas.

„Je tam pan Fred Lacey?“ zeptal jsem se.

„Kdo volá, prosím?“

„Jmenuju se Evans.“

„Pan Lacey tu teď právě není, pane Evansi. Čekal, že ho zavoláte?“

Takže na jednu moji otázku odpověděla dvěma. To se mi nelíbilo. Zeptal jsem se: „Jste paní Laceyová?“

„Ano, já jsem paní Laceyová.“ Napadlo mne, že mluví jakoby v napětí nebo stresu, ale někteří lidé tak mluví pořád.

„Je to obchodní záležitost,“ sdělil jsem jí. „Kdy se asi vrátí?“

„Přesně to nevím. Asi někdy během večera. A co jste –“

„Kde je vaše chata, paní Laceyová?“

„Je to... je to na Ball Sage Pointu, asi tři kilometry západně od obce. Voláte z obce? Už jste –“

„Zavolám vás za hodinu, paní Laceyová,“ zarazil jsem ji a zavěsil. Vyšel jsem z kabiny. V protějším rohu místnosti zapisovala tmavovlasá dívka cosi do nějaké účetní knihy na malém stolku. Pak zvedla hlavu, usmála se a řekla: „Jak se vám líbí hory?“

„Senzační,“ odvětil jsem.

„Je tady nádherný klid,“ prohlásila. „Uklidňuje to.“

„Jo. Znáte tu někoho, kdo se jmenuje Fred Lacey?“

„Lacey? Ano, teď si zrovna objednávali hovor. Oni si koupili tu Baldwinovic chatu. Byla už dva roky prázdná a teď si ji koupili. Je to až na konci Ball Sage Pointu, velká, vysoko položená chata přímo nad jezerem. Je odtamtud nádherný rozhled. Vy znáte pana Laceyho?“

„Ne,“ řekl jsem a odešel.

Ta ochočená laň teď stála u mezery v plotě na konci uličky. Pokoušel jsem se ji odstrčit. Nechtěla se pohnout, takže jsem přešel plot, šel zpět k hotelu U indiánské hlavy a sedl si do svého auta.

Na východním konci obce byla benzinová pumpa. Stavil jsem se tam natankovat a zeptal se urostlého chlápka, který mi načerpal do nádrže, kde je Ball Sage Point.

„Jo,“ prohlásil. „To je jasný. Není to vůbec složitý. Ball Sage Point najdete bez potíží. Pojedete tady dolů přes dva kiláky kolem katolickýho kostela a Kincaidova tábora, pak u pekárny zahnete doprava a jedete furt až k Willertonovému chlapeckému táboru, a pak je to hned první cesta doleva. Je to teda polní cesta, trochu křivolaká. V zimě tam neodklízej sněh, ale teď není zima, že jo. Vy tam někoho znáte?“

„Ne.“ Dal jsem mu peníze. Šel do kanceláře pro drobné a vrátil se.

„Tam je teda ticho,“ informoval mne. „Klid jedna radost. Jakže se jmenujete?“

„Murphy,“ řekl jsem mu.

„Moc mě těšilo, pane Murphy,“ prohlásil a podal mi ruku. „Přijďte, kdy budete potřebovat. Moc rád jsem vám posloužil. Tak do Ball Sage Pointu pojedete pořád rovně –“

„Jo,“ pronesl jsem a nechal ho mlít pantem.

Řekl jsem si, že teď už vím, jak se dostanu do Ball Sage Pointu, takže jsem to otočil a jel opačným směrem. Bylo docela možné, že si Fred Lacey nepřál, abych jel k jeho chatě.

Asi půl bloku za hotelem silnice klesala směrem k sportovnímu přístavišti, pak znovu na východ podél břehu jezera. Hladina byla nízko. Dobytek se pásł na kysele vypadajícím porostu louky, která byla na jaře pod vodou. Několik trpělivých rybářů se snažilo ulovit nějakého toho okouna nebo candáta z člunů se zavěšeným motorem. Asi tak půldruhého kilometru nad loukou se polní cesta vinula k lesnímu výběžku porostlému jalovcovými keři. Dole u břehu bylo vidět osvětlený taneční parket. Hudba tam už hrála, i když tady nahoře to stále ještě vypadalo na pozdní odpoledne. Tu kapelu bylo slyšet, jako bych ji měl v kapse. Někáká dívka tam zpívala hrdelním hlasem „Datlovu píseň“. Jel jsem dál, hudba mizela

v dáli a cesta byla stále křivější a kamenitější. Chata na břehu se kolem mne jen mihla a za ní pak už nebylo nic než borovice a jalovce a lesk vodní hladiny. Vůz jsem zastavil blízko konce zarostlého výběžku, vystoupil jsem a popošel k padlému mohutnému stromu s kořeny čnícími do výšky tak čtyř metrů. Sedl jsem si na suchou zem naproti kořenům a zapálil si dýmku. Byl tu klid a mír a bylo to daleko ode všeho jiného. Na vzdálenější straně jezera si dva motorové čluny hrály na schovávanou, ale na mé straně nebylo nic než tichá voda, která pomalu temněla v soumraku okolních hor. Přemýšlel jsem, kdo u všech čertů asi je Fred Lacey, co tak mohl chtít a proč nebyl doma nebo nenechal vzkaz, jestliže jeho záležitost byla tak naléhavá. Nepřemýšlel jsem o tom ale příliš dlouho. Ten večer na to byl až příliš harmonický. Kouřil jsem dýmku, díval se na jezero a na nebe a na drozda čekajícího na schnoucí větvičce pod vrcholem vysoké borovice až se setmí natolik, že bude moci zazpívat svou píseň na dobrou noc.

Asi po půlhodině jsem vstal, vyhloubil podpatkem díru v měkké půdě, vyklepal jsem dýmku a podrážkou zašlápl ten popel s trochou hlíny. Aniž jsem k tomu měl nějaký důvod, popošel jsem pár kroků k

jezeru, a tak jsem se dostal až ke konci ležícího stromu. A tam jsem uviděl tu nohu.

Byla v bílé nepromokavé botě, velikost asi číslo devět. Obešel jsem kořeny stromu.

Pak jsem uviděl druhou nohu v druhé bílé nepromokavé botě. Vedly od nich bílé proužkované kalhoty, v nichž byly čísi nohy, a pak nějaký trup v bledě zelené sportovní košili, jaké se nosí ven z kalhot a mají kapsy i dole, asi jako na větrovkách. Košile měla rozhalenku bez knoflíku a v tom rozhalení byly vidět chlupy na prsou. Byl to muž středního věku, vpředu s pokročilou lysinou, dost opálený a nad horním rtem měl tenkou linii knírku. Rty měl silné a jeho ústa, jak to v takových případech bývá, byla pootevřena a odhalovala pevné zdravé zuby. Jeho tvář vypadala na někoho, kdo rád a dobře jí a nedělá si s tím moc starostí. Jeho oči se dívaly někam do nebe. Nepodařilo se mi setkat se s jejich pohledem.

Levá strana té jeho zelené sportovní košile byla prosáklá krví v okruhu asi jídelního talíře. Uprostřed té rudé skvrny nejspíš byl po okrajích opálený otvor. Tím jsem si samozřejmě nebyl zcela jist. Denní světlo už totiž pomalu odumíralo.

Sklonil jsem se, nahmatal zápalky a krabičku cigaret v kapsách jeho košile, pak pár drobností jako klíče a nějaké drobné v kapsách jeho kalhot. Ještě nebyl ztuhlý ani vychladlý. V pravé zadní kapse kalhot měl portmonku ze solidní, ale trochu zmačkané kůže. Opřel jsem se kolenem o jeho záda a portmonku mu vytáhl z kapsy.

Měl tam dvanáct dolarů a pár vizitek, ale mne zajímalo hlavně jméno na jeho řidičském průkazu. Škrtl jsem zápalku, abych si je v tom postupujícím soumraku mohl přečíst.

Průkaz byl vystaven na jméno Frederick Shield Lacey.

2.

Portmonku jsem mu zastrčil zpět do kapsy, vstal jsem a opatrně se rozhlédl. Nikoho nebylo vidět, na zemi ani ve vodě. V tom přítmí stejně nikdo nemohl vidět, co dělám, pokud by nebyl hodně blízko. Poodešel jsem pár kroků a podíval se dolů, jestli za sebou nechávám nějaké stopy. Ne. Na zemi ležela mnohaletá vrstva borového jehličí a trouchnivějících větví.

Zbraň ležela asi dva kroky od těla, téměř pod tím padlým stromem. Nedotkl jsem se jí. Sklonil jsem se a prohlédl si ji. Byl to kolt, automatická dvaadvacítká s kostěnou výzdobou pažby. Byla napůl pohřbená v malé hromádce hnědého prachu, který se tu zřejmě sypal ze shnilého, rozpadajícího se dřeva. Na hromádce byli velcí černí mravenci a jeden zrovna lezl po hlavní zbraně.

Vztyčil jsem se a ještě jednou se rychle rozhlédl. Někde za dlouhým výběžkem a mimo dohled po jezeře bloumal nějaký motorový člun. Slyšel jsem nepravidelné klepání běžícího motoru, ale člun jsem neviděl. Vracel jsem se k vozu. Už jsem byl skoro u dveří. Za hustým manzanitovým keřem se tiše vynořila malá postava. Byl vidět odlesk brýlí a ještě něčeho, trochu níž a v ruce.

Ozval se syčivý hlas: „Vy dal ruce nahoru, prosím.“

To místo bylo příznivé pro rychlé vytasení pistole. Napadlo mne, že bych to asi nestihl. Dal jsem ruce nahoru.

Malá postava obešla manzanitový keř. Ta lesklá věc o něco níž než brýle byla pistole. Byla to pistole dost veliká. Blížila se ke mně.

Z drobných úst pod černým knírkem se vynořil zlatý zub.

„Vy se otočil, prosím,“ řekl ten jemný hlásek konejšivě. „Vy viděl muž leží na zemi?“

„Podívejte se,“ začal jsem. „Já nejsem zdejší. Já –“

„Vy se otočil moc rychle,“ přikázal ten muž chladně.

Otočil jsem se.

Hlaveň pistole si vydloubla hnízdo na mé páteři. Lehká, obratná ruka po mně šmejdila sem a tam a zastavila se na pistoli zavěšené v podpaží. Hlas zavrkal. Ruka došla k zadní kapse kalhot. Slabý tlak mé peněženky se náhle ztratil. Byl to moc šikovný kapsář. Sotva jsem cítil, že se mne dotýká.

„Já teď podíval portmonku. Vy moc ticho,“ řekl nahlas. Pistole se vzdálila.

Správný chlap teď mohl mít šanci. Mohl jít bleskově k zemi, v pokleku švihnout pravicí a rychle vypálit ze své pistole. Proběhlo by to velmi rychle. Správný chlap by sejmul toho brýlatého mužička tak snadno, jako si ovdovělá královna vyjme chrup, jediným harmonickým pohybem. Nějak mne ale napadlo, že teď asi nejsem ten správný chlap.

Peněženka se vrátila do zadní kapsy, hlaveň pistole mezi lopatky.

„Tak,“ pronesl ten hlas jemně. „Vy přišel sem, vy udělal omyl.“

„Tos teda uhod, kámo,“ podotkl jsem.

„Nic nevadilo,“ opáčil hlas. „Vy šel ted’ pryč, šel domů. Pět set dolar. Nic nikdo neříkal, když pět set dolar přišel týden od dneska.“

„Fajn,“ řekl jsem. „Vy měl moji adresa?“

„Moc legrace,“ zacukroval hlas. „Ha, ha.“

Něco mě udeřilo zezadu na úrovni pravého kolena a moje pravá noha se náhle přeložila vejpůl, tak jak se to stává vždycky, když vás někdo ťukne do toho místa. Hlava mě už začala bolet v očekávání úderu pistolí do týla, ale on mé převezl. Byla to rána za uši, jakou se zabíjejí králíci, ale šlo o mistrovské dílo v tomto oboru. Provedl to hranou velmi tvrdé malé ruky. Hlava mi náhle uletěla až do poloviny šířky jezera, otočila se v oblouku jako bumerang a pak se s omračujícím zavržením zase přirazila na moji krční páteř. Někde cestou si nabrala do úst plno jehličí.

Mohla být snad půlnoc v jakési malé místnosti se zavřenými okny a žádným vzduchem. Hrudník jsem měl přitlačený k podlaze. Na záda mi naložili snad tunu uhlí. Jeden z těch těžkých kusů mě tlačil přímo uprostřed. Dělal jsem nějaký hluk, ale asi to nemělo žádný význam. Nikdo tomu nevěnoval pozornost. Slyšel jsem hlasitější zvuk motorového člunu a tlumené kroky někoho, kdo našlapoval po jehličí a vydával suchý šustivý chrastot. Pak nějaké chrochtavé hlasy a vzdalující se kroky. Pak se kroky vracely a s nimi nějaký hrdelní hlas s cizím přízvukem.

„Co to tu máš, Charlie?“

„Ale nic,“ odpověděl Charlie vrkavým hlasem. „Seděl, kouřil fajfka, nedělal nic. On letní dovolená, ha, ha.“

„Viděl tu mrtvolu?“

„Nic on neviděl,“ pravil Charlie. Přemýšlel jsem, proč asi. „Dobrý, tak mizíme.“

„Á, ted’ špatný,“ řekl mi Charlie. „Moc špatný.“ Ta tíha na mém těle se někam odvalila a na zádech jsem přestal cítit ty kusy uhlí. „Moc špatný,“ opakoval Charlie. „Ale já musel dělat.“

Tentokrát mě nepřevezl. Udeřil mne pistolí. Stavte se někdy a nechám vás ohmatat tu bouli vzadu, kterou mi taktak zakrývají vlasy. Mám jich tam několik.

Po nějaké době jsem si dokázal kleknout, i když jsem při tom kňučel. Položil jsem chodidlo jedné nohy na zem, zvedl se na ni, pak jsem si otřel tvář předloktím, umístil na zem chodidlo druhé nohy a vstával s pocitem, že lezu z nějaké díry.

Záře vodní hladiny, teď už ztemnělé po západu slunce, ale postříbřené měsíčním svitem, byla přímo přede mnou. Vpravo ležel ten velký padlý strom. Tím jsem si všechno připomněl. Vydal jsem se směrem ke stromu a ohmatával si přitom týl hlavy konečky prstů a jen opatrně. Bylo to tam oteklé a měkké, ale nekrvácelo to. Zastavil jsem se a ohlédl se po klobouku; pak jsem si uvědomil, že jsem ho nechal ve voze.

Obešel jsem strom. Měsíc byl jasný, jak to bývá jen na horách nebo na poušti. Člověk by při tom skoro mohl číst noviny. Bez potíží jsem viděl, že teď na zemi neleží žádné tělo a pod stromem neleží žádná zbraň, po které by lezli mravenci. To místo teď vypadalo nějak uklizené, dokonce uhrabané.

Zastavil jsem se tam a naslouchal, ale slyšel jsem jen jak mi v hlavě pulsuje krev a jediné, co jsem pociťoval, byla bolest hlavy. Ruka mi pak skočila do podpaží k pistoli a ta pistole tam byla. A ruka skočila ještě do kapsy k peněžence a ta tam také byla. Vytrhl jsem ji a podíval se na peníze. Zdálo se, že tam všechno zůstalo.

Obrátil jsem se a dovedl se k vozu. Chtěl jsem jet zpátky do hotelu, dát si pár drinků a lehnout si. Pak jsem chtěl najít Charlieho, ale ne teď hned. Nejdřív jsem si chtěl na chvíli lehnout. Potřeboval jsem si odpočinout, asi jako chlapec, který rychle roste.

Sedl jsem si do auta, nastartoval, zacouval a vytočil vůz do protisměru, po měkkém terénu jsem dojel k polní cestě a tou pak zpět až na silnici. Nepotkal jsem žádná auta. Na tanečním parketu stranou od silnice pořád ještě zaznívala hudba a zpěvačka hrdelním hlasem vyznávala „Úsměv zmizel z mé tváře“.

Na silnici jsem zapnul světla a dojel do obce. Místní ochránce zákona sídlil v jednopokojové chatě z borových desek asi půl bloku do kopce od přístaviště, naproti požární zbrojnici. Uvnitř, za dveřmi se skleněnou výplní, svítila žárovka bez stínítka.

Zastavil jsem vůz na protější straně ulice, chvíli jsem tam seděl a díval se do chaty. Uvnitř byl prostovlasý muž, seděl na otáčecí židli u starého psacího stolu se stahovací roletou. Otevřel jsem dveře auta a

chtěl vystoupit, pak jsem toho nechal, dveře zase zavřel, nastartoval a odjel.

Těch sto dolarů jsem si koneckonců musel nějak vydělat.

3.

Jel jsem asi tři kilometry za obec, uviděl jsem pekárnu a zahrnul na nově asfaltovanou cestu směrem k jezeru. Minul jsem nějaké letní tábory, pak jsem zahlédl nahnědlé stany skautského tábora s několika světly zavěšenými na drátech a s cinkáním ozývajícím se z velkého stanu, kde umývali nádobí. Kousek odtud se silnice točila kolem nějaké zátoky a odbočovala tam prašná polní cesta. Byla dost hluboce vy-ježděná, plná kamenů čouhajících z hlíny a stromy rostoucí po obou stranách skoro omezovaly průjezdnost. Projel jsem kolem několika chat, ve kterých se svítilo, dost starých, protože na sroubených kmenech měly kůru. Cesta se pak šplhala do kopce a vypadalo to tu neobydlené, ale nakonec tam nad okrajem příkrého srázu visela velká chata, shlížející přímo na jezero. Měla dva komíny a dřevěný venkovský plot a směrem k jezeru velkou verandu a schody vedoucí až k vodě. Okna byla osvětlena. Moje reflektory dosáhly dost vysoko, abych si mohl přečíst jméno Baldwin namalované na dřevěné desce přibité na stromě. Byla to chata, kterou jsem hledal.

Garáž byla otevřená a uvnitř stál běžný sedan. Zastavil jsem o kus dál a zašel do garáže tak daleko, abych si mohl sáhnout na výfuk vozu. Byl studený. Prošel jsem laťkovou brankou a pak po stezce vyznačené plochými kameny až ke dveřím verandy. Když jsem tam došel, dveře se otevřely. Stála tam žena vyšší postavy a její siluetu zřetelně rýsovalo světlo zevnitř. Vedle ní vyrazil malý pes s hedvábnou srstí, řítil se dolů po schodech a bacil mě předními tlapkami do žaludku, pak seskočil, kroužil kolem a spokojeně vrněl.

„Lehni, Shiny!“ zavolala žena. „Lehni! Není to legrační čubička? Pěkně zkřížená fenka. Její máma se zapomněla s kojotem.“

Pes běžel zpět do domu. Zeptal jsem se: „Jste paní Laceyová? Já jsem Evans. Asi před hodinou jsem vám telefonoval.“

„Ano, já jsem paní Laceyová,“ řekla. „Můj manžel se ještě nevrátil. Já – ale nepůjdete raději dovnitř?“ Její hlas měl zastřený tón, asi jako hlas odněkud z mlhy.

Když jsem vešel, zavřela za mnou dveře, chvíli stála a dívala se na mne. pak lehce pokrčila rameny a posadila se do proutěného křesla. Já jsem si sedl do podobného křesla o kus dál. Zničehonic se znovu objevil pes, skočil mi na klín, bleskurychle mi olízl špičku nosu a zase seskočil. Byl to malý šedivý pes s protaženým čenichem a dlouhým, hbitým ocasem.

Místnost byla dlouhá, měla řadu oken a na nich poněkud omšelé záclony. Velký krb, ručně tkané indiánské koberce, dvě pohovky s vybledlými kretonovými povlaky a několik dalších kusů nepříliš pohodlného proutěného nábytku. Na stěně byly nějaké parohy – podle všeho šesteráka.

„Fred ještě není doma,“ promluvila opět paní Laceyová. „Nevím, co ho mohlo zdržet.“

Přikývl jsem. Obličej měla bledý, dosti souměrný, tmavé, trochu rozčuchané vlasy. Měla na sobě dvouřadový kabátek šarlatové barvy, šedé flanelové kalhoty, vepřovicové sandály s dřevěnými podrážkami obuté naboso. Na krku měla náhrdelník z tmavého jantaru a vlasy převázané stužkou starorůžového odstínu. Mohlo jí být asi pětatřicet, takže už pozdě na to, aby ji někdo naučil, jak se má oblékat.

„Chtěl jste mluvit s mým manželem obchodně?“

„Ano. Napsal mi, abych sem přijel, ubytoval se U indiánské hlavy a zatelefonoval mu.“

„Aha – U indiánské hlavy,“ řekla, jako by to mělo nějaký zvláštní význam. Přehodila si nohu přes nohu. pak se jí to nějak znelíbilo a dala si nohy zase vedle sebe. Naklonila se dopředu a dlaní si podepřela bradu. „V jakém oboru podnikáte, pane Evansi?“

„Jsem soukromý detektiv.“

„Je to... jedná se o ty peníze?“ zeptala se rychle.

Přikývl jsem. Asi to bylo nejbezpečnější. Obvykle se jedná o peníze. Tentokrát se v každém případě jednalo o těch sto dolarů, co jsem měl v kapse.

„Jistě,“ prohlásila. „Přirozeně. Mohu vám nabídnout něco k pití?“

„Velmi bych to uvítal.“

Šla k malému dřevěnému baru a vrátila se s dvěma sklenicemi. Napili jsme se. Dívali jsme se jeden na druhého přes okraje sklenic.

„U indiánské hlavy,“ řekla. „Byli jsme tam dvě noci, když jsme sem přijeli. Než se ta chata uklidila. Byla dva roky prázdná, než jsme ji koupili. Byla zde spousta prachu.“

„To si umím představit,“ podotkl jsem.

„Řekl jste, že vám můj muž napsal?“ Teď se dívala dolů do své sklenice. „Asi vám sdělil, o co jde.“

Nabídl jsem jí cigaretu. Natáhla ruku, pak potřásla hlavou, položila si ruku na koleno a pootočila ji. Pak, stále se skloněnou hlavou, zvedla oči a pozorně se na mne dívala.

„Napsal to trochu neurčitě,“ odpověděl jsem. „Spíš to naznačoval.“

Podívala se na mne upřeně a já jsem se podíval upřeně na ni. Vydechl jsem jemně do své sklenice, až se zamlžila.

„No, myslím, že z toho nemusíme dělat žádné tajemství,“ prohlásila. „I když o tom fakticky vím víc, než Fred může tušit. On například neví, že já jsem ten dopis viděla.“

„Dopis, který mi poslal?“

„Ne. Dopis, který dostal z Los Angeles se zprávou o té desetidolarové bankovce.“

„Jak jste si ho dokázala přečíst?“ zeptal jsem se.

Zasmála se. ale rozhodně ne pobaveně. „Fred je moc velký tajnůstkář. Jenže muži se mýlí, když myslí, že udrží tajemství před ženou. Přečetla jsem si to, když byl v koupelně. Měl ten dopis v kapse.“

Přikývl jsem a upil trochu víc ze sklenice. Pak jsem řekl: „Aha.“ To mě nijak nezavazovalo, což byl dobrý nápad aspoň tak dlouho, dokud jsem nevěděl, o čem to vlastně mluvíme. „Ale jak jste mohla vědět, že má ten dopis v kapse?“ ptal jsem se dále.

„Krátkce předtím si ho vyzvedl na poště. Já jsem byla s ním.“ Zasmála se. tentokrát trochu víc pobaveně. „Viděla jsem, že v dopise byla bankovka a že byl odeslán z Los Angeles. Věděla jsem. že jednu z těch bankovek poslal svému příteli, který se v těchhle věcech vyzná. Tak jsem samozřejmě věděla, že v tom dopise bude odborný posudek. A taky byl.“

„Vypadá to, že Fred ty své tajnosti nedokáže utajit,“ uvažoval jsem. „Co bylo v tom dopise?“

Lehce se začervenala. „Nevím, jestli vám to mám říct. Netuším, jestli jste skutečně detektiv, ani jestli se vůbec jmenujete Evans.“

„No tak tohle se dá vyřídit rychle a bez násilí.“ řekl jsem. Vstal jsem a ukázal jí všechny náležitosti, abych to dokázal. Když jsem si zase sedl, pejsek ke mně přiběhl a očichával mi manžety kalhot. Předklonil jsem se, pohlídl mu hlavu a on mě za to poslintal.

„V tom dopise stálo, že ta bankovka je vynikající dílo. Zejména papír byl skoro dokonalý. Po bedlivém srovnání se ale ukázalo, že jsou tam nepatrné rozdíly v registraci. Co to znamená?“

„To znamená, že bankovka, kterou poslal, nebyla vytištěna v tiskárně federální vlády. Měla ještě další závady?“

„Ano. Pod ultrafialovým světlem – ani nevím, co to znamená – se projevíly drobné odlišnosti tiskařských barev. V dopise se ale psalo, že na první pohled byl padělek prakticky dokonalý. Oklamal by každého bankovního pokladníka.“

Přikývl jsem. Bylo to něco, co jsem vůbec nečekal. „Kdo psal ten dopis, paní Laceyová?“

„Podepsal se jen jako Bill. Bylo to na obyčejném archu papíru. Ano, a bylo tam ještě něco. Bili psal, že Fred by měl tu bankovku ihned odevzdat federálním úřadům, protože byla tak dobrá, že by mohlo způsobit velké komplikace, kdyby se jich do oběhu dostalo větší množství. Fred to ale samozřejmě nechtěl udělat, pokud by to šlo zařídit nějak jinak. A proto se asi obrátil na vás.“

„No to jistě, to samozřejmě.“ prohodil jsem. Byl to ode mne jen výstřel na slepo a do tmy, ale nejspíš nic nezasáhl. Té tmy v tom bylo tolik, že jsem si to mohl dovolit.

Přikývla, jako bych byl řekl něco rozumného.

„Co Fred v současné době dělá?“ zeptal jsem se.

„Hraje bridge a poker, jako ostatně už řadu let. Každé odpoledne hraje bridge v atletickém klubu a pak většinou poker po celý večer. Jistě chápete, že proto si nemůže dovolit, aby přišel do styku s padělanými penězi i v té nejnevinnější souvislosti. Vždycky by se našel někdo, kdo by neuvěřil, že Fred je v tom nevinně. Také sází na dostizích, ale to dělá jen pro zábavu. Tak vyhrál těch pět set dolarů, co mi strčil do boty jako dárek. V hotelu U indiánské hlavy.“

Měl jsem chuť jít ven a trochu tam řvát a bít se do prsou, abych se uvolnil. Dokázal jsem ale jen dál sedět, tvářit se zasvěceně a

usrkávat ze sklenice. Dopil jsem, bezradně jsem zachrastil kostkami ledu a ona pak šla a přinesla mi další drink. Dal jsem si loka, zhluboka se nadechl a pak se zeptal: „Jestli ta bankovka byla tak dobrá, jak poznal, že je špatná – chápete, co mám na mysli?“

Trochu se jí rozšířily oči. „Aha – no jo. To on samozřejmě nepoznal. U téhle ne. Bylo jich tam ale padesát, všechno desetidolarovky a všechny nové. A vypadalo to úplně jinak, než když je dával do té boty.“

Napadlo mne. jestli by pomohlo, kdybych si začal rvát vlasy. Pak jsem si řekl. že ne – na to mě moc bolela hlava. Charlie. Ten starý dobrák Charlie! Fajn, Charlie, brzy se objevím já se svým gangem.

„Podívejte se,“ prohlásil jsem. „Podívejte se, paní Laceyová. O žádném botě mi nic nesdělil. To on si vždycky schovává peníze do boty, nebo to byl náhodný nápad, protože je vyhrál na dostizích a vzpomněl si třeba na jezdecké boty žokeje?“

„Řekla jsem vám, že to měl být dárek a překvapení pro mne. Až bych si tu botu obouvala, peníze bych pochopitelně našla.“

„Aha.“ Už jsem si okousal víc než centimetr horního rtu. „Vy jste je ale nenašla?“

„Jak bych je mohla najít, když jsem poslala pokojskou, aby ty boty zanesla místnímu ševci, aby jim zvýšil podpatky. Já jsem se do nich nedívala. Nevěděla jsem, že Fred do jedné boty něco dával.“

Konečně trochu světla. Bylo daleko a blížilo se pomalu. A bylo ho málo – asi jako když svítí půl svatojánské mušky. Dodal jsem: „A Fred o tom nevěděl. A pokojská odnesla boty k ševci. Co bylo potom?“

„Potom Gertruda – tak se jmenuje ta pokojská – řekla, že si žádných peněz nevšimla. Takže Fred, když zjistil, jak se věci mají, a vyptal se jí, šel pak k tomu ševci. Ten na těch botách ještě nezačal dělat a svitek bankovek byl pořád ještě nacpaný ve špičce jedné boty. Fred se zasmál, vzal peníze, strčil si je do kapsy a ševci dal samou radostí pět dolarů.“

Dopil jsem druhou sklenici a opřel jsem se v křesle. „Už to chápu. Pak Fred vyndal ten svitek bankovek z kapsy, prohlédl si je a zjistil, že to nejsou ty peníze, které předtím dal do boty. Byly to samé nové desetidolarovky, kdežto předtím to byly bankovky různých hodnot a byly opotřebované, tedy aspoň řada z nich.“

Vypadala překvapeně, že jsem dokázal dospět k takovému úsudku. Napadlo mne, jestli tuší, jak dlouhý dopis mi Fred napsal. Pokračoval jsem: „Pak Freda napadlo, že pro záměnu těch peněz, musel být nějaký důvod. Měl určité podezření, a proto jednu bankovku poslal svému příteli, aby ji nechal prověřit. A dostal zprávu, že je to velmi dobrý padělek, ale přece jen padělek. Koho všeho v hotelu se na to ptal?“

„Myslím, že kromě Gertrudy nikoho. Sám se do ničeho nechtěl pouštět. Prostě se obrátil na vás.“

Zamáčkkl jsem cigaretu a vyhlédl otevřeným oknem na jezero ozářené měsíčním svitem. Motorový člun se silným bílým reflektorem vrčivě klouzal po hladině hodně daleko od břehu a zmizel za zalesněným výběžkem.

Podíval jsem se zpět na paní Laceyovou. Stále ještě seděla a štíhlou rukou si podpírala bradu. Oči měla zahleděné někam daleko.

„Byla bych ráda, kdyby Fred byl už doma,“ pravila.

„Kde vlastně je?“

„Nevím. Odešel s nějakým Frankem Ludersem, který bydlí ve Woodland Clubu, dole na druhém konci jezera. Fred říkal, že tam má nějaký podíl. Ale před chvílí jsem panu Ludersovi telefonovala a on mi řekl, že Fred s ním jel jen do obce a vystoupil u pošty. Čekala jsem, že mi Fred zavolá a bude chtít, abych pro něho někam zajela. To už je dlouho, co odjel.“

„Možná, že hraje karty v tom Woodland Clubu. Třeba si tam zašel.“

Přikývla. „Obvykle mi ale telefonuje.“

Díval jsem se chvíli na podlahu a pokoušel se nepřipadat si jako ničema. Pak jsem vstal. „Myslím, že půjdu zpět do hotelu. Budu tam, kdybyste mi potřebovala zavolat. Řekl bych, že jsem se už někdy s panem Laceyem setkal. Není náhodou trochu silnější postavy, asi pětáctýřicet let, mírně řídnoucí vlasy, s tenkým knírkem?“

Šla se mnou ke dveřím. „Ano,“ přitakala. „To je určitě Fred.“

Zavřela psa v domku a sama stála před vchodem, když jsem obracel vůz a odjížděl. Panebože, ta vypadala osaměle.

Ležel jsem na zádech na posteli, točil jsem v prstech cigaretou a snažil se přijít na to, proč jsem se v téhle záležitosti rozhodl chytračit, když se ozvalo klepání na dveře. Řekl jsem dále. Vešla dívka v pracovním oděvu s několika ručníky. Měla tmavé rusé vlasy, přidržený, pěkně nalíčený obličej a dlouhé nohy. Omluvila se, že vyrušuje, pověsila na věšák pár ručníků a šla zpátky ke dveřím, přičemž na mne úkosem vrhla pohled s hojným protřepáváním očních řas.

„Ahoj, Gertrudo,“ řekl jsem jen tak z hecu.

Zastavila se, tmavě červená hlava udělala čelem vzad a ústa se připravila na úsměv.

„Jak to, že víte, jak se jmenuju?“

„Já to nevím. Ale jedna z pokojských je Gertruda. Chtěl bych si s ní promluvit.“

Opřela se o dvevní rám i s těmi ručníky přes ruku. Měla líné oči. „Promluvit, jo?“

„Žijete tu trvale, nebo jste tu jen na léto?“ zeptal jsem se.

Ohrnula ret. „Řekla bych, že tu nežiju trvale. S těma horáckýma buranama? Rozhodně ne.“

„Jste tu spokojená?“

Přikývla. „A nepotřebuji! žádnou společnost, pane.“ Řekla to tónem, jako že by bylo možné jí to vymluvit.

Asi minutu jsem se na ni díval a potom ji vyzval: „Povězte mi o těch penězích, které někdo schoval do boty.“

„Kdo vůbec jste?“ zeptala se chladně.

„Jmenuju se Evans. Jsem detektiv z Los Angeles.“ Zašklebil jsem se na ni hodně vychytrale.

Obličej jí trochu strnul. Ruku, ve které držela ručníky, sevřela a její nehty přejely po látce se škrábavým zvukem. Poodešla od dveří a sedla si na stoličku u zdi. V očích se jí usadil neklid.

„Fízl,“ vydechla. „Co se děje?“

„Vy to nevíte?“

„Slyšela jsem jen, že paní Laceyová nechala nějaké peníze v botě, na které chtěla podrazit podpatek, já jsem ji zanesla k ševci a on ty peníze neukradl. Ani já jsem je neukradla. Ona ty peníze dostala zpátky, nebo ne?“

„Vy asi nemáte ráda policajty, že ne? Mně se zdá, že vaši tvář už znám.“ řekl jsem jí.

Obličej jí ztvrdl. „Hele, pane policajte. Já tady mám práci a dělám ji poctivě. Nepotřebuju pomoc od žádnýho policajta. Nikomu nejsem dlužná ani niklák.“

„Jistě,“ ujistil jsem ji. „Když jste ty boty nesla ze zdejšího pokoje, šla jste s nimi přímo k tomu ševci?“

Krátce přikývla.

„Vůbec nikde jste se cestou nezastavila?“

„Proč bych to dělala?“

„Já jsem u toho nebyl. Já to nevím.“

„Nikde jsem se nezastavila. Jen jsem řekla Weberovi, že jdu vyřídit něco pro hotelového hosta.“

„Kdo je pan Weber?“

„Je to zástupce ředitele. Většinou se zdržuje v restauraci.“

„Vysoký, pobledlý chlápek, který si zapisuje všechny výsledky dostihů?“

Přikývla. „To je on.“

„Dobře,“ poznamenal jsem. Škrtl jsem zápalku a přidržel ji u konce cigarety. Pozoroval jsem ji obláčkem dýmu. „Mnohokrát vám děkuji.“

Vstala a pootevřela dveře. „Nevzpomínám si, že bych vás kdy viděla,“ řekla, když se ke mně otočila.

„Určitě je nás dost, s kterými jste se ještě nesetkala,“ dodal jsem. Zrudla, zastavila se a zírala na mne.

„U vás v hotelu se pokaždé mění ručníky takhle pozdě večer?“ zeptal jsem se jí, prostě aby řeč nestála.

„Vám to myslí, že jo?“

„No, snažím se působit takovým dojmem,“ podotkl jsem se skromným uculením.

„Koukejte to nepřehánět,“ řekla s náhlým nádechem drsného přízvuku.

„Když jste ty boty vzala, neměl je pak už v ruce nikdo kromě vás?“

„Ne. Řekla jsem vám, že jsem se jen zastavila, abych to ohlásila panu Weberovi –“ Náhle se zarazila a chvíli přemýšlela. „Šla jsem mu přinést šálek kávy,“ připomněla si. „Nechala jsem je na jeho

pultu vedle pokladny. Jak můžu sakra vědět, jestli je mezitím někdo neměl v ruce? A jaký to má význam, když přece ti lidé dostali ty prachy v pořádku zpět?“

„Vidím, že se konečně snažíte spolupracovat. Řekněte mi něco o tom Weberovi. Je tu už dlouho?“

„Až moc dlouho,“ řekla zlostně. „Slušná holka se snaží nechodit moc blízko kolem něho, jestli chápete, co tím myslím. O čem to ale vlastně mluvím?“

„O panu Weberovi.“

„Pan Weber ať táhne ke všem čertům – jestli chápete, co tím myslím.“

„Měla jste nějaké potíže, než jste mu to dala najevo?“

Znovu se začervenala. „A čistě mezi náma,“ pokračovala, „vy taky táhněte ke všem čertům.“

„Jestli chápu, co tím myslíte,“ dodal jsem.

Otevřela dveře, hodila po mně rychlým, jen tak napůl rozzlobeným úsměvem a odešla.

Její kroky vydávaly ťapavý zvuk po celé chodbě. Neslyšel jsem, že by se zastavila u některých dalších dveří. Podíval jsem se na hodinky. Bylo půl desáté pryč.

Někdo přicházel po chodbě těžkým krokem, vešel do sousedního pokoje a práskl dveřmi. Byl to muž, zachrchlal a odhodil boty. Velká váha dopadla na pérovou postel a začala se vrtět. Trvalo (o asi pět minut a ten chlap vstal. Dvě mohutné neobuté nohy žuchly na podlahu, nějaká láhev cinkla o sklenici. Muž se napil, znovu si lehl na postel a téměř okamžitě začal chrápat.

Kromě tohoto a chaotického hluku dole z restaurace a baru to ticho v horském letovisku doprovázelo ještě pár věcí. Na jezeře vrčely motorové čluny, tu i onde zaznívala taneční hudba, projíždějící vozy občas troubily, z blízké střelnice práskaly dvaadvacítky a na ulici na sebe pokřikovaly děti.

V tom klidu a tichu jsem nezaslechl, že se otevřely dveře mého pokoje. Než jsem si toho všiml, už byly pootevřené. Nějaký muž tiše vešel, přivřel dveře, udělal pár kroků, zastavil se a koukal na mne. Byl vysoký, štíhlý, bledý, klidný a v očích měl zřetelný náznak hrozby.

„Tak fajn, sportovče,“ pronesl. „Podíváme se na to.“

Obrátil jsem se a posadil. Zívl jsem. „Na co se podíváme?“

„Na tu placku.“

„Na jakou placku?“

„Proberte se konečně, vy chytráku. Ukažte mi placku, která vás opravňuje vyptávat se zdejšího personálu.“

„Jo ták,“ prohodil jsem s náznakem úsměvu. „Já žádnou placku nemám, pane Webere.“

„No to je nádhera,“ poznamenal pan Weber. Prošel pokojem a mával při tom dlouhýma rukama. Když byl asi metr ode mne, předklonil se a prudce se rozmáchl. Otevřenou dlaní mne tvrdě udeřil ze strany do tváře. Rozkmitalo mi to hlavu a z týlu mi vystřelovala bolest všemi směry.

„Tak za tohle,“ řekl jsem, „už dneska nepůjdete do kina.“

Tvář se mu zkroutila opovržlivou grimasou a sevřel pravou pěst. Tím mi tu ránu zavčas signalizoval. Málem jsem měl čas odběhnout a koupit si mřížovanou masku chytače v baseballu. Stihl jsem se sklonit pod jeho pěst a vrazit mu pistoli na žaludek. Nepříjemně zachroptěl. Vyzval jsem ho: „Dejte, prosím, ruce nahoru.“

Znovu zachroptěl a zakoulel očima, ruce ale nechával dole. Obešel jsem ho a postrčil ke vzdálenější stěně pokoje. Pomalu se obrátil a díval se na mne. Prohlásil jsem: „Ještě okamžik, než zavřu dveře. Pak se budeme zabývat případem peněz v botě, rovněž známým jako záhada podstrčenejch prachů.“

„Táhnete ke všem čertům,“ řekl.

„Jako repríza to sedí,“ odpověděl jsem. „Velmi originální.“

Sáhl jsem za sebe na kliku dveří a nespouštěl ho z očí. Někde za mnou náhle vrzlo prkno podlahy. Rychle jsem se otočil a tím jsem ještě přidal trochu síly tomu velkému, těžkému, tvrdému a důkladnému kusu betonu, který bočně přistál na mé dolní čelisti. Napjal jsem se do dálky, vlekl za sebou míhání blesků a vletěl jsem do prostoru nosem napřed. Uplynulo pár tisíc let. Pak jsem svými zády zastavil nějakou planetu, mžouravě jsem otevřel oči a díval se na jakési dvě nohy.

Ty nohy byly roztaženy v nedbalém úhlu a jejich lýtko i stehna směřovala ke mně. Také tam volně spočívala nějaká ruka a mimo její dosah ležela pistole. Pohnul jsem jednou z těch nohou a podivil se, že patřila mně. Ta povalující se ruka sebou škubla a mimovolně sáhla

po pistoli, nestrefila se, sáhla znovu a tentokrát ji správně uchopila. Zvedl jsem ji. Někdo k ní přidělal tak asi čtvrtmetrákovou zátěž, ale stejně jsem ji zvedl. V místnosti nebylo nic kromě ticha. Trochu jsem zvedl hlavu a díval se rovnou na zavřené dveře. Pak jsem se pohnul a všechno mě zbolelo. Bolela mě hlava. Bolela mě dolní čelist. Zvedl jsem pistoli o něco výš a zase jsem tu ruku s pistolí položil. Čert aby to vzal. Nechápu, proč bych měl zvedat nějaké pistole. Pokoj byl prázdný. Všichni návštěvníci odešli. Ta trocha světla od stropu svítila nějak naprázdno. Trochu jsem se otočil a znovu pocítil bolest, pak jsem dokázal ohnout nohu a dostat koleno pod sebe. S notným zachrochtáním jsem si klekl, zase jsem vzal do ruky pistoli a nějak se mi podařilo dostat nahoru i ten zbytek. V ústech jsem cítil něco jako popel.

„No jo, moc špatný,“ řekl jsem si nahlas. „Moc špatný. Musel dělat. Tak fajn. Charlie, ještě se uvidíme.“

Zapotácel jsem se, pořád ještě omámený jako po třídenní opici, pomalu jsem se otočil a očima prozkoumal pokoj.

U postele klečel nějaký muž, jako by se modlil. Měl na sobě šedý oblek a barva jeho vlasů byla zaprášeně blond. Nohy měl od sebe. trup skloněný k posteli a ruce roztažené. Hlavu měl volně položenu na levém předloktí.

Vypadal docela v pohodě. Nezdálo se, že by mu nějak zvlášť vadila drsná rukojeť z jeleního paroží patřící k loveckému tesáku, který mu trčel pod levou lopatkou.

Popošel jsem, sklonil se a podíval se na jeho tvář. Byla to tvář pana Webera. Chudák pan Weber! Z místa pod loveckou dýkou vytékala po zádech jeho saka tmavá stružka.

Nebyla to tinktura na rány.

Někde jsem našel a opatrně si nasadil svůj klobouk, zasunul si pistoli pod paži a ploužil jsem se ke dveřím. Vzal jsem klíč, zhasl světlo, vyšel ven, zamkl dveře a dal klíč do kapsy.

Kráčel jsem tichou chodbou a pak po schodech až k recepci. Někáký starý a otráveně se tvářící noční recepční si za pultem četl noviny. Ani se na mne nepodíval. Mrkl jsem zasklenými dveřmi v obloukovém profilu stěny do restaurace. U barového pultu stále lomozila stejná parta jako předtím. Stejná šmírácká kapela zápasila v koutě o život. Chlápek s doutníkem a obočím jako John L. Lewis měl

péči o ciferník pokladny. Kšefty se zřejmě hýbaly. Nějací letní hosté tančili uprostřed parketu a drželi přitom v rukou sklenice jeden druhému přes rameno.

5.

Vyšel jsem ven z hotelové haly a zabočil vlevo do ulice, kde jsem měl zaparkované auto, ale nešel jsem daleko. Obrátil jsem se a vrátil se zpět do haly hotelu. Naklonil jsem se přes pult a zeptal se recepčního: „Můžu mluvit s vaší pokojskou, která se jmenuje Gertruda?“

Uvážlivě na mne zamrkal skrz brýle.

„Dneska skončila v půl desáté. Šla už domů.“

„Kde bydlí?“

Tentokrát se na mne podíval bez zamrknání.

„Myslím, že o tom asi máte nesprávnou představu,“ řekl.

„Pokud ji mám, pak to není ta představa, jakou máte vy.“

Podrbal se na bradě a prohlédl si mne. „Něco není v pořádku?“

„Jsem detektiv z Los Angeles. Pracuju potichu, pokud mě lidi nechají potichu pracovat.“

„Možná byste si raději měl promluvit s panem Holmesem, naším ředitelem,“ prohlásil.

„Hele, kámo, tohle je malinký místo. Mně osobně by stačilo zajít k barovému pultu nebo vůbec do hospody a poptat se po Gertrudě. Důvod už bych si našel. A zjistil bych všechno, co potřebuju. Vy mi můžete ušetřit trochu času a někoho třeba můžete uchránit před úrazem. Možná dost těžkým úrazem.“

Pokrčil rameny. „Můžete mi ukázat váš průkaz, pane –“

„Evans.“ Ukázal jsem mu průkaz. Dlouho na to koukal i poté, když si to přečetl, pak mi pouzdro s průkazem vrátil a zíral na konečky svých prstů.

„Myslím, že si pronajala něco v chatově kolonii Whitewater,“ řekl.

„Jak se jmenuje příjmením?“

„Smithová,“ odpověděl a nasadil jakýsi mdlý, starý a ustaraný úsměv, úsměv člověka, který toho na tomhle světě viděl už příliš mnoho. „Možná ale taky Schmidtová.“

Poděkoval jsem mu a vyšel zpět na chodník před hotel. Šel jsem asi půl bloku a pak jsem zapadl do malého hlučného baru, abych si dal něco k pití. V pozadí na úzkém pódiu to válel orchestr složený ze tří individuí. Před pódiem byl malý taneční parket, na kterém se nežinýrovaně ploužilo několik párů s opilýma očima, otevřenými ústy a s výrazem nicoty ve tvářích.

Vypil jsem prcka žitné a zeptal se barmana, kde je chatová kolonie Whitewater. Řekl, že je to na východním konci obce, asi půl bloku zpět, na cestě, která začíná u benzinové pumpy.

Vrátil jsem se pro svůj vůz, projel jsem obcí a našel tu cestu. Směr ukazoval bledě modrý neonový nápis se šipkou. Chatová kolonie Whitewater byly dřevěné boudy postavené na svahu kopce a vpředu stála jejich kancelář. Zastavil jsem před kanceláří. Lidé seděli na otevřených verandách a poslouchali přenosné radiopřijímače. Vypadalo to tu na mírumilovný a domácký večer. V kanceláři měli zvonek.

Zazvonil jsem, dovnitř vešla dívka v pracovních kalhotách a řekla mi, že slečna Smithová a slečna Hoffmanová mají chatu trochu stranou, protože obě děvčata vstávají později a chtějí mít kolem sebe ticho. Ted' v sezóně je tu vždy trochu rušno, ale chata, kde obě bydlí – jmenuje se „Pozvi mé dál“ – je tichá, stojí až vzadu, kousek vlevo a bez potíží to najdu. Prý jestli jsem jejich přítel.

Řekl jsem, že jsem dědeček slečny Smithové, poděkoval jsem, šel jsem ven a pak do svahu mezi shlukem chat až k výběžku borového lesa vzadu. Byla tam dlouhá hromada nasekaného dřeva a po obou stranách mýtiny dvě malé chaty. Před tou vlevo stál sportovní kabriolet se zhasnutými světly. Vysoká blond dívka právě ukládala do zavazadlového prostoru nějaký kufr. Vlasy měla převázané modrým šátkem, na sobě měla modrý svetr a modré kalhoty. Rozhodně tak tmavé, že mohly být modré. Chata za ní byla osvětlená a na malé tabuli visící se střechy stálo „Pozvi mě dál“.

Blondýna šla zpátky do chaty a zavazadlový prostor vozu nechala nezavřený. Z pootevřených dveří vycházelo mdlé světlo. Velmi opatrně jsem vystoupil po schůdkách a vešel dovnitř. Gertruda byla plně zaměstnaná ukládáním věcí do zavazadla ležícího na posteli. Blondýnu nebylo vidět, ale slyšel jsem ji, jak šustí v kuchaňce té malé bílé chaty.

Asi jsem nenadělal mnoho hluku. Gertruda sklopila víko zavazadla, zvedla je a nesla je ven. Teprve v tom okamžiku mě uviděla. Silně zbledla, stála jako přibitá a rukou se držela kufru. Pak otevřela ústa a rychle řekla dozadu přes rameno: „Anna – *Achtung!*“

Hluk v kuchyňce ustal. Já a Gertruda jsme se vzájemně pozorovali.

„Odjíždíte?“ zeptal jsem se.

Olízla si rty. „Chcete mě zastavit, pane policajto?“

„Myslím, že ne. Proč odjíždíte?“

„Nelíbí se mi tu. Ta nadmořská výška mi ničí nervy.“

„Ale rozhodla jste se nějak náhle, že?“

„Zakazuje to snad nějaký zákon?“

„Myslím, že ne. Vy nemáte strach z Webera, nebo snad ano?“

Neodpověděla. Dívala se mi přes rameno někam dozadu. Byl to starý trik a já jsem na to nereagoval. Dveře chaty za mnou se náhle zavřely. Teď jsem se otočil. Za mnou stála ta blondýna. Měla v ruce pistoli. Pečlivě si mne prohlížela, bez nějakého zvláštního výrazu tváře.

„Co se děje?“ zeptala se a hlas měla trochu hlubší, skoro jako mužský.

„Je to detektiv z Los Angeles,“ odpověděla Gertruda.

„Tak,“ řekla Anna. „A co chce?“

„Nevím,“ odsekla Gertruda. „Možná to není skutečný detektiv. Nechová se dost důrazně.“

„Tak,“ řekla Anna. Popošla stranou, dál od dveří. Stále na mne mířila pistolí. Držela ji, jako by ji střelné zbraně vůbec nezervózňovaly – ani v nejmenším. „Co chcete?“ zeptala se hrdelním hlasem.

„Prakticky všechno,“ prohlásil jsem. „Proč chcete prásknout do bot?“

„To už se vysvětlilo,“ pronesla klidně blondýna. „Je to ta nadmořská výška. Gertrudě je z toho špatně.“

„Pracujete obě U indiánské hlavy?“

Blondýna řekla: „To je naše věc.“

„Ať si trhne nohou.“ zvolala Gertruda. „Jo, pracovaly jsme v tom hotelu do dnešního večera. Teď jedeme pryč. Máte nějaké námitky?“

„Ztrácíme tu čas,“ přerušila ji blondýna. „Podívej se, jestli má pistoli.“

Gertruda položila svůj kufr a prošacovala mne. Pistoli našla a já jsem jí velkoryse dovolil sebrat mi ji. Stála tam. koukala na ni, bledá a s ustaraným obličejem. Blondýna ji vyzvala: „Polož tu pistoli někde venku a zanes svůj kufr do auta. Nastartuj motor a počkej na mě.“

Gertruda znovu zvedla svůj kufr a zamířila ke dveřím.

„Takhle se nikam nedostanete,“ podotkl jsem. „Stačí jim, když zatelefonují a zablokují vám cestu. Odtud vedou jen dvě silnice a obě se snadno dají zablokovat.“

Blondýna trochu zvedla své jemné, nazlátlé obočí. „Proč by nás někdo chtěl zastavovat?“

„Jo, a proč vy držíte tu pistoli?“

„Nevěděla jsem, kdo jste,“ prohlásila blondýna. „A nevím to ani teď. Jdi, Gertrudo.“

Gertruda otevřela dveře, podívala se znovu na mne a přeložila si dolní ret přes horní. „Hele, čmuchale, dám ti radu. Vypadni odtud, dokud se dokážeš hejbat,“ pronesla tiše.

„Která z vás viděla ten lovecký nůž?“

Rychle se na sebe podívaly a pak znovu na mne. Gertruda měla pevný pohled, ale nebyl v něm ani náznak pocitu viny. „Já to vzdávám.“ řekla. „Je toho na mě moc.“

„Dobrá,“ připustil jsem. „Já vím, že vy jste ten nůž nedala tam, kde skončil. Ale mám ještě jednu otázku: Jak dlouho vám trvalo donesení kávy panu Weberovi to dopoledne, kdy jste nesla ty boty?“

„Ztrácíš čas, Gertrudo,“ řekla blondýna netrpělivě, nebo tak netrpělivě, jak to dokázala. Jinak se nezdálo, že by patřila k netrpělivému typu lidí.

Gertruda jí ale nevěnovala pozornost. Její oči prozrazovaly, že napjatě přemýšlí. „Dost dlouho na to, abych pro tu kávu došla a přinesla mu ji.“

„Káva je přímo v restauraci.“

„V restauraci je káva obvykle vyčichlá. Šla jsem pro ni do kuchyně. Přinesla jsem mu taky nějaké toasty.“

„Asi pět minut?“

Přikývla. „Tak nějak.“

„Kdo byl ještě v restauraci kromě Webera?“

Upřeně se na mne dívala. „V tu dobu myslím nikdo. Nevím to ale určitě. Možná někdo přišel pozdě na snídani.“

„Děkuju vám,“ řekl jsem jí. „Tu pistoli opatrně položte na podlahu verandy a hlavně ji neházejte. Jestli chcete, můžete vyjmout náboje. Nemám v plánu někoho zastřelit.“

Trochu se pousmála, pak otevřela dveře rukou, v níž držela pistoli, a vyšla ven. Slyšel jsem, jak jde dolů po schodech a potom zabouchnutí kapoty. Pak jsem zaslechl startér, ozval se motor a tiše vrčel.

Blondýna se posunula ke dveřím, vytáhla klíč zevnitř a zasunula ho zvenčí. „Já bych nikoho nechtěla zastřelit. Ale dokázala bych to, kdybych musela. Prosím vás, nenuťte mě k tomu,“ pravila.

Přibouchla dveře a otočila klíčem. Na schodech zazněly její kroky. Bouchly dveře auta a motor zvýšil obrátky. Pneumatiky tiše zašustily mezi chatami. Pak to všechno spolkl hluk přenosných přijímačů.

Stál jsem tam, rozhlédl se po chatě a pak si ji prošel. Nebylo tam nic, co by tam nepatřilo. V jednom vědru nějaké smetí, neumyté šálky od kávy. na pánvi zbytky strouhanky. Nebyly tam žádné papíry a nikdo nezanechal příběh svého života napsaný na papírově zápalce.

Také zadní dveře byly zavřeny. Ta stěna byla obrácena ven z tábora a směřovala k tmavé divočině lesa. Zatřásl jsem dveřmi a sklonil se, abych si prohlédl zámek. Solidní zámek se závorou. Otevřel jsem okno. Byla za ním okenice upevněná na vnější straně stěny. Vrátil jsem se ke dveřím a vrazil do nich ramenem. Vydržely to bez nejmenších potíží. Navíc mi způsobily nové brnění hlavy. Sáhl jsem si na kapsy a byl jsem ještě otrávenější. Neměl jsem u sebe ani ten nejobyčejnější univerzální klíč za pět centů.

V kuchyňské zásuvce jsem našel otvírač konzerv, začal jsem uvolňovat roh okenice a pak jsem ji vypáčil směrem ven. Poté jsem si stoupl na výlevku, sáhl zvenčí na kliku dveří a šmátral kolem. Klíč byl v zámku. Otočil jsem klíčem, vtáhl ruku dovnitř a vyšel dveřmi ven. Pak jsem se vrátil a zhasl světla. Moje pistole ležela na přední terase za trámem malého zábradlí. Vložil jsem si ji do podpaží a pustil se dolů z kopce k místu, kde jsem nechal auto.

6.

Byl tam dřevěný pult mezi dveřmi a zadní stěnou, v koutě bříchatá kamna, na stěně modře okopírovaná mapa okresu a nějaké kalendáře se zkroucenými okraji. Na pultě byly hromady zaprášených skládacích desek, rezavějící pero, lahvička inkoustu a něčí stetson ztmavlý propocením.

Za pultem byl starý dubový stůl se stahovací roletou, u stolu seděl muž a o nohu měl opřené velké zkorodované mosazné plivátko. Byl to mohutný, klidný muž a seděl zakloněn na své židli se svými velkýma rukama bez chlupů sepjatýma na žaludku. Na nohou měl obnošené hnědé armádní boty a bílé ponožky, jeho oblečení se skládalo z hnědých pracích kalhot, které přidržovaly vybledlé šle, a z košile barvy khaki zapnuté až k límci. Vlasy měl prošedivěle hnědé, kromě spánků – ty měly barvu špinavého sněhu. Na levé straně prsou měl hvězdu. Seděl spíš na levé hýždě než na pravé, protože u pravé zadní kapsy měl kožené pouzdro a z pouzdra mu čouhal asi třiceticentimetrový revolver ráže 45.

Měl velké uši a vlídné oči a celkově vypadal nebezpečně asi jako veverka, ve srovnání s ní byl ale mnohem méně nervózní.

Naklonil jsem se přes pult a podíval se na něho, on na mne kývl hlavou a do plivátka vypustil asi čtvrt litru hnědé šťávy. Zapálil jsem si cigaretu a rozhlížel se, kam bych odložil zápalku.

„Klidně třeba na zem.“ prohodil. „Co pro vás můžu udělat, synku?“

Hodil jsem zápalku na zem a bradou jsem ukázal na tu mapu na stěně. „Sháněl jsem mapu zdejšího okresu. Někde je rozdávají místní obchodní komory. Mám ale dojem, že vy tu obchodní komoru nemáte.“

„Žádný mapy tu už nemáme,“ řekl muž. „Před pár lety jsme jich měli řůru, ale už došly. Zaslechl jsem ale, že Sid Young nějaký má v tom fotografickém obchodě vedle pošty. Von tu dělá smírčího soudce a vedle toho vede fotografickej obchod a rozdává je lidem, aby věděli, kde smějí kouřit a kde ne. Máme tady riziko požárů. Já tu mám dobrou mapu okresu na stěně. Rád vám ukážu každý místo, kam se chcete vypravit. My chceme, aby se tu letní hosti cítili jako doma.“

Pomalu se nadechl a vypustil další dávku tabákové šťávy.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Evans. Vy jste tu ochránce zákona?“

„Jo. Já jsem strážník pro Puma Point a podléhám šerifovi ze San Bernardina. Zákon tady, to jsem já a Sid Young. Já se jmenuju Barron. Pocházím z Los Angeles. Osmnáct let v hasičském sboru. Tady už jsem dost dlouho. Je tady krásně a ticho. Vy jste tu služebně?“

Nečekal jsem, že to bude opakovat tak brzy, ale on to udělal. To plivátko dostalo další pořádnou ránu.

„Služebně?“ zeptal jsem se.

Mohutný muž zvedl jednu ruku od žaludku, strčil si jeden prst za límec a pokusil si uvolnit krk. „Služebně,“ opakoval klidně. „Tím chci říct, že doufám, že máte povolení nosit tu pistoli.“

„Sakra, to je ji tak vidět?“

„Záleží na tom, jak a kam se člověk kouká,“ odpověděl a pohnul nohou na podlaze. „Možná bude nejlepší, když si to my dva mezi sebou vyjasníme.“

Vstal, přešel k pultu a já jsem na pult položil svou portmonku a otevřel ji tak, aby mohl vidět za celuloidovým okénkem moji licenci. Vytáhl jsem zbrojní pas vydaný úřadem šerifa v Los Angeles a položil jej vedle licence.

Prohlédl si je. „Přece jen bych si radši zkontroloval číslo,“ řekl pak.

Vytáhl jsem pistoli a položil ji na pult vedle jeho ruky. Zvedl ji a porovnával čísla. „Vidím, že máte celkem tři. Doufám, že je nenosíte všechny najednou. Pěkná zbraň, synku. Ale nestřílí tak dobře, jako ta moje.“ Vytasil od boku ten svůj kanón. Byl to kolt typu Frontier a mohl vážit asi jako kufr. Potěžkal ho, vyhodil do vzduchu a po otočení zase chytil, pak ho dal zpět do pouzdra. Moji osmatřicítku ke mně postrčil po pultu.

„Jste tu služebně, pane Evansi?“

„Nevím to určitě. Dostal jsem vzkaz, ale ještě jsem příslušnou stranu nekontaktoval. Jde o důvěrnou záležitost.“

Přikývl. V očích měl přemýšlivý výraz. Teď byly hlubší, chladnější, tmavší než předtím.

„Ubytoval jsem se U indiánské hlavy,“ řekl jsem mu.

„Nechci se míchat do vašich záležitostí, synku,“ sdělil mi. „My tu nemáme zločinnost. Občas nějaká ta rvačka nebo v létě vopilej řidič. Nebo se možná pár ostřejch mládenců na motorce vloupá do chaty, aby se vyspali a nakradli jídlo. Ale žádná skutečná zločinnost. Tady na horách je moc malá náklonnost ke zločinu. Lidi na horách jsou moc mírumilovní.“

„To jo,“ podotkl jsem. „Ale přece jen ne.“

Trochu se naklonil dopředu a díval se mi do očí.

„Ted’ zrovna.“ informoval jsem ho, „tady máte vraždu.“

V jeho tváři se toho moc nezměnilo. Zkoumavě si mne prohlížel. Sáhł pro svůj klobouk a nasadil si ho na temeno hlavy.

„Co jste to říkal, synku?“ zeptal se klidně.

„Na výběžku východně od obce kus cesty za tanečním parketem. Zastřelený muž, leží za velkým padlým stromem. Průstřel srdce. Seděl jsem tam, asi půl hodiny jsem pokuřoval, než jsem ho zpozoroval.“

„Neříkejte,“ opáčil protáhle. „Dole na Speaker Pointu, jo? Kus za hospodou Speaker’s Tavern. Tam že to je?“

„Správně,“ odpověděl jsem.

„Ze vám to ale trvalo hodně dlouho, než jste mi to vyklopil, co říkáte?“ Jeho oči ted’ vůbec nebyly přátelské.

„Byl jsem v šoku,“ řekl jsem. „Chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatoval.“

Přikývl. „Vy a já tam hned pojedeme. Ve vašem voze.“

„To nebude k ničemu dobře,“ upozornil jsem ho. „To tělo už tam není. Poté, co jsem to tělo našel, jsem šel zpět k svému vozu, ale za jedním keřem vylítl nějaký japonský pistolník a omráčil mne. Nějací muži tělo odnesli a odjeli pak člunem. Ted’ už tam po tom není ani vidu.“

Šerif popošel od pultu a odplivl si do svého škopku. Pak lehce plivl na kamna a čekal, až to zapraská, ale ono bylo léto a v kamnech se netopilo. Obrátil se, odkašlal si a prohlásil: „Vy ted’ uděláte nejlíp, když půjdete domů a trochu si lehnete.“ Ruku nataženou podél boku zaťal do pěsti. „My chceme, aby se tady našim letním hostům líbilo.“ Ted’ zaťal obě pěsti, pak je energicky vrazil do mělkých předních kapes kalhot.

„Fajn,“ podotkl jsem.

„My tu žádný japonský pistolníky nemáme,“ řekl šerif sveřepě. „Máme děsnej nedostatek japonskejch pistolníků.“

„Vidím, že se vám ten příběh nelíbil.“ odpověděl jsem. „A co tehle? Muž jménem Weber byl před malou chvílí zabit bodnou ranou zezadu v hotelu U indiánské hlavy. V mém pokoji. Někdo, koho jsem neviděl, mne omráčil něčím jako cihla a zatím co jsem byl v bezvědomí, toho Webera probodli. On a já jsme spolu mluvili. Weber pracoval v hotelu. Jako pokladník.“

„Říkáte, že tohle se stalo ve vašem pokoji?“

„Jo.“

„Vypadá to,“ řekl Barron uvážlivě, „že vy byste mohl mít špatnej vliv na naši obec.“

„Tak tohle se vám taky nelíbilo?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Tohle se mi taky nelíbilo. Pokud ovšem nemáte tělo, který by k tomu pasovalo.“

„Nemám ho zrovna s sebou,“ řekl jsem. „Ale můžu tam doběhnout a přinést vám ho.“

Sáhl po mně a vzal mi zbraň snad nejtvrďšími prsty, jaké jsem kdy na sobě cítil. „Dost by mi vadilo, kdyby se ukázalo, že nejste ani trochu pomatenej, synku,“ pravil. „Ale radši si tam zajdu s váma. Dneska je pěkná noc.“

„To jo,“ potvrdil jsem a neměl jsem se k odchodu. „Ten muž, pro kterého jsem přijel pracovat, se jmenuje Fred Lacey. Nedávno koupil chatu na Ball Sage Pointu. Baldwinovu chatu. A muž, kterého jsem našel mrtvého na Speaker Pointu, se jmenoval Frederick Lacey, podle řidičského průkazu v kapse. Je toho ještě mnohem víc, ale vy se asi nechcete zatěžovat detaily, vidíte?“

„Vy a já,“ prohlásil šerif, „teď pomažeme do hotelu. Máte tu vůz?“

Odvětil jsem, že mám.

„Dobrý.“ řekl šerif. „Nebudeme ho potřebovat, ale dejte mi klíče.“

7.

Muž s hustým, svraštělým obočím a zastrčeným doutníkem se opíral o dveře, neříkal nic a nevypadal, že by chtěl něco říkat. Šerif Barron seděl, houpal se na židli a sledoval lékaře, který se jmenoval

Menzies. jak ohledává tělo. Já jsem stál v koutě, do kterého mne dali. Doktor měl hranatou postavu, oči brouka a žlutý obličej odlehčený jasně červenými skvrnami na tvářích. Prsty měl zahnědlé od nikotinu a sám nevypadal příliš čistě.

Vyfukoval cigaretový dým do vlasů mrtvého muže, převaloval si ho na posteli a tu a tam ho osahával. Vypadal, jako že chce hrát, že ví, co vlastně dělá. Ten nůž byl už vytažen z Weberových zad. Ležel vedle něho na posteli. Byl to krátký nůž se širokou čepelí, jaké se nosí v koženém pouzdru zavěšeném na opasku. Mezi střenkou a čepelí měl masivní zarážku, jaká uzavírá ránu po zabodnutí a zabráňuje, aby krev stékala na rukojeť. Na čepeli byla spousta krve.

„Loveckej speciál číslo 2438. Dostane se za pětku v obchodních domech Sears,“ řekl šerif, když si nůž prohlédl. „Tady kolem jezera jsou jich tisíce. Nejsou špatný a taky nejsou dobrý. Co tomu říkáš, doktore?“

Doktor se napřímil a vytáhl kapesník. Křečovitě se vykašlal do kapesníku, podíval se na něj, smutně potřásl hlavou a zapálil si další cigaretu.

„Co říkám čemu?“ zeptal se.

„Příčině a době úmrtí.“

„Je mrtvý teprve krátce,“ prohlásil doktor. „Ne víc než dvě hodiny. Ještě se neprojevuje začínající rigor.“

„Myslíš, že příčinou smrti byl ten nůž?“

„Hele, Jime Barrone, neblázni.“

„Byly případy,“ oznámil šerif, „že někoho otrávil nebo něco jinýho a pak do něj píchli nůž, aby to vypadalo jinak.“

„To by bylo moc chytrý.“ řekl doktor uštěpačně. „Měls tu takových případů hodně?“

„Jediná vražda, co jsem tu měl,“ odpověděl šerif vlídně, „byl starej děda Meacham tam na druhý straně. Měl boudu v Sheedyho kaňonu. Lidi kolem ho už dlouho neviděli, ale protože byla dost zima, tak si mysleli, že vysedává u svejch naftovejch kamen. A když se pořád neukazoval, tak u něj zaklepali a zjistili, že chata je zamčená, a tak si řekli, že se na zimu přestěhoval někam k pobřeží. Pak přišla spousta sněhu a jeho střecha se tíhou propadla. Vypravili jsme se tam a chtěli střechu trochu podepřít, aby nepřišel o všechny svý věci, a najednou koukáme, děda leží na posteli a zezadu má do hlavy zaraženou

sekeru. Měl trochu zlata, co si v létě narejžoval – a myslím, že kvůli tomu ho zabili. Nikdy jsme nezjistili, kdo to udělal.“

„Chceš ho poslat dolů v mojí sanitce?“ zeptal se doktor a ukázal cigaretou na postel.

Šerif zavrtěl hlavou. „Ba ne. My jsme chudej kraj, doktore. Myslím, že se tam sveze levnějc.“

Doktor si nasadil klobouk a šel ke dveřím. Muž s obočím mu uhnul z cesty. Doktor otevřel dveře. „Dej mi vědět, až budeš chtít, abych pohřeb platil já,“ prohodil a odešel.

„To není moudrá řeč,“ prohlásil šerif.

Muž s obočím promluvil: „Pojďte s tím skoncovat a odvézt ho pryč, ať se můžu vrátit ke svý práci. V pondělí mi sem přijede filmovej štáb a já budu mít fofr. Taky si musím najít novýho pokladníka a to není tak jednoduchý.“

„Jak jste si našel Webera?“ chtěl vědět šerif. „Měl nějaký nepřátele?“

„Řekl bych že měl nejmíň jednoho,“ řekl muž s obočím. „Sehnal jsem ho přes Franka Luderse ve Woodland Clubu. Stačilo mi, že dělá dobře svoji práci a že bez potíží dokáže složit kauci deset tisíc dolarů. Víc jsem o něm nepotřeboval vědět.“

„Frank Luders,“ uvažoval šerif. „To bude ten chlápek, co to tam koupil. Myslím, že jsem se s ním nesetkal. Čím se živí?“

„Ha, ha,“ utrousil muž s obočím.

Šerif se na něho podíval mírumilovně. „No, vono to není jediný místo, kde se hraje poker o vysoký částky, pane Holmesi.“

Pan Holmes nějak zbledl. „Tak, já se ale musím vrátit do práce,“ řekl. „Potřebujete pomoc při odvážení těla?“

„Ne. Teď zrovna s ním nebudu hejbat. Odvezu ho před úsvitem. Rozhodně ne teď hned. To je prozatím všechno, pane Holmesi.“

Muž s obočím se na něho na okamžik pozorně podíval a pak sáhl po klice.

Řekl jsem mu: „Pane Holmesi, pracují zde dvě německá děvčata. Kdo vám je opatřil?“

Muž s obočím si vyndal doutník z úst, prohlédl si ho, strčil si ho zpátky a důkladně si ho tam zašrouboval. Pak se zeptal: „Co vám je do toho?“

„Jmenují se Anna Hoffmanová a Gertruda Smithová. nebo možná Schmidtová,“ dodal jsem. „Společně měly chatu nahoře v chatové kolonii Whitewater. Dnes večer se sbalily a odjely – nejspíš směrem k pobřeží. Gertruda, to je ta, co vzala boty paní Laceyové k ševci.“

Muž s obočím se na mne díval velmi upřeně.

Pokračoval jsem: „Když Gertruda vzala ty boty, nechala je krátce na Weberově stole. V jedné z těch bot bylo pět set dolarů. Pan Lacey je tam dal žertem, aby je tam našla jeho žena.“

„O tom slyším poprvý,“ řekl muž s obočím. Šerif neřekl vůbec nic.

„Ty peníze nebyly ukradeny,“ mluvil jsem dál. „Laceyovi je v té botě našli v ševcově dílně.“

Muž s obočím poznamenal: „To jsem skutečně rád, že mi to někdo vysvětlil.“ Rázně otevřel dveře, vyšel a zabouchl za sebou. Šerif neřekl nic, čím by ho zastavil.

Šel do kouta pokoje a plivl do koše na odpadky. Pak vyňal kapesník barvy khaki, zabalil do něj zakrvácený nůž a zasunul si ho po straně za opasek. Popošel, stál tam a díval se na mrtvého muže na posteli. Narovnal si klobouk a vykročil ke dveřím. Otevřel dveře a otočil se ke mně. „Je v tom nějaký švindl,“ prohlásil. „Ale pravděpodobně to není tak zašvindlovaný, jak byste chtěl vy. Teď zajedeme k Laceyovic chatě.“

Vyšel jsem ven, on pak zamkl pokoj a klíč si dal do kapsy. Sešli jsme po schodech dolů, prošli halou a kráčeli na druhou stranu ulice, kde byl zaparkován malý, zaprášený, světle hnědý sedan přímo u požárního hydrantu. Za volantem seděl šlachovitý mladší muž. Vypadal podvyživeně a trochu umazaně, jako většina zdejších domorodců. Šerif a já jsme si sedli dozadu. Šerif se zeptal: „Andy, znáš tu Baldwinovic chatu tam na konci Ball Sage?“

„Jo.“

„Tak tam jedem,“ řekl šerif. „Zastav na chvíli po týdle straně.“ Vykoukl nahoru k nebi. „Dneska máme celou noc úplněk,“ prohlásil. „A svítí jedna radost.“

Chata na tom výběžku vypadala stejně, jako když jsem ji viděl naposled. Stejná okna byla osvětlena, stejný vůz stál v otevřené dvojité garáži a do noci zaznělo stejné divoké, ječivé štěkání.

„Co to je za blbost?“ zeptal se šerif, když vůz zpomalil. „Zní to jako kojot.“

„Ta fenka je z poloviny kojot,“ informoval jsem ho.

Šlachovitý mladík vpředu se ozval přes rameno: „Chceš zastavit před vchodem. Jíme?“

„Zajeď s tím trochu dolů. Pod ty starý sosny.“

Vůz tiše zastavil v černých stínech po straně cesty. Šerif a já jsme vystoupili. „Ty tu zůstaň, Andy, a ať tě nikdo nevidí,“ řekl šerif. „Mám pro to své důvody.“

Šli jsme tou cestou zpět až k venkovské brance. Štěkání začalo znovu. Přední dveře se otevřely. Šerif vyšel po několika schodech a smekl klobouk.

„Paní Laceyová? Já jsem Jim Barron, strážník v Puma Pointu. Tohle je pan Evans z Los Angeles. Myslím, že ho znáte. Můžeme na chvilku dovnitř?“

Žena na něho pohlédla s tváří zcela nehybnou a bez jakéhokoli výrazu. Trochu pootočila hlavu a podívala se na mne.

Pak promluvila hlasem jakoby bez života: „Ano, pojďte dál.“

Šli jsme dovnitř. Žena za námi zavřela dveře. Velký šedovlasý muž sedící v křesle nechal seskočit psa, kterého držel, a vstal. Pes se rozběhl po místnosti, v letu chňapl po šerifově žaludku, otočil se ve vzduchu a když dopadl na zem, obíhal nás v kruzích.

„No, to je skutečně pěkný pejsek,“ poznamenal šerif a zastrčil si košili.

Šedovlasý muž se vlídně usmíval. „Dobrý večer,“ pozdravil. Jeho bílé, silné zuby zářily samým přátelstvím.

Paní Laceyová na sobě ještě měla dvouřadový šarlatový kabátek a šedé kalhoty. Její obličej vypadal starší a upjatější. Podívala se na podlahu a řekla: „To je pan Frank Luders z Woodland Clubu. Pan Bannon a –“ zarazila se, zvedla oči a dívala se na nějaký bod nad mým levým ramenem – „přeslechla jsem jméno toho druhého pána,“ dodala.

„Evans,“ pronesl šerif a vůbec se na mne nedíval. „A já se jmenuju Barron, a ne Bannon.“ Kývl hlavou směrem k Ludersovi. I

já jsem kývl hlavou směrem k Ludersovi. Luders se na nás oba usmíval. Byl velký, masitý, dobře udržovaný, bodrý a působil dojmem mocného muže. Nic na celém světě mu nedělalo ani tu nejmenší starost. Velký, radostný Frank Luders, prostě kamarád kdekoho.

Ozval se: „Freda Laceyho znám už dlouho. Stavil jsem se, abych se s ním pozdravil. Není doma, a tak tu chvíli čekám. než sem přijede jeden přítel s vozem a odveze mě.“

„Těší mě, pane Ludersi,“ řekl šerif. „Slyšel jsem, že jste koupil velkej podíl v tom klubu. Zatím jsem neměl to potěšení se s várná setkat.“

Žena se velmi pomalu posadila na kraj jedné židle. Sedl jsem si. Ta malá fenka Shiny mi skočila na klín, umyla mi pravé ucho, sjela zase dolů a vlezla si pod mou židli. Ležela tam, hlasitě vydechovala a tloukla do podlahy svým chlupatým ohonem.

Místnost na okamžik ztichla. Venku za okny na straně jezera se ozýval velmi slabý klepavý zvuk. Šerif ho zaslechl. Lehce naklonil hlavu, ale ve výrazu jeho tváře se nic nezměnilo.

Pak spustil: „Tady pan Evans za mnou přišel a vypravoval mi divnou věc. Myslím, že nebude vadit, když se o tom tady zmíním, protože vidím, že pan Luders je přítel rodiny.“

Podíval se na paní Laceyovou a čekal. Pomalu zvedla oči, ale ne dost, aby se setkaly s jeho pohledem. Několikrát polkla a pak přikývla. Jedna její ruka začala pomalu klouzat po opěradle židle sem a tam, dozadu a dopředu, dozadu a dopředu. Luders se usmíval.

„Moc bych byl rád, kdyby tu byl pan Lacey,“ prohlásil šerif. „Myslíte, že se vrátí brzy?“

Žena přikývla. „Předpokládám, že ano,“ řekla vyčerpaným hlasem. „Odešel brzy odpoledne. Nevím, kde je. Rozhodně by nejel někam dolů bez toho, že by mi to řekl, a na to měl jistě dost času. Možná se něco stalo.“

„Vypadá to, že se něco stalo,“ souhlasil šerif. „Vypadá to, že pan Lacey napsal panu Evansovi dopis, ve kterým ho žádá, aby sem rychle přijel. Pan Evans je detektiv z Los Angeles.“

Žena se neklidně pohnula. „Detektiv?“ vydechla.

Luders pronesl rozšafně: „Ale proč proboha by Fred něco takového dělal?“

„Kvůli nějakým penězům, který byly schovaný v botě,“ odpověděl šerif.

Luders zvedl obočí a podíval se na paní Laceyovou. Paní Laceyová sevřela rty a pak velmi rychle řekla: „My jsme je ale dostali zpět, pane Bannone. Fred si udělal takový žert. Vyhrál peníze na dostizích a schoval je v jedné mé botě. Chtěl, aby to bylo překvapení. Já jsem tu botu poslala do opravy i s těmi penězi uvnitř, ale ty peníze tam pořád byly, když jsme zašli do ševcovy dílny.“

„Jmenuju se Barron, ne Bannon,“ znovu ji opravil šerif.

„Takže vy jste dostala své peníze zpátky naprosto nedotčený, paní Laceyová?“

„No – samozřejmě. Pochopitelně jsme si nejdříve mysleli: je to hotel a tu botu vzala jedna z pokojských – já už nevím, co přesně jsme si mysleli, a stejně to bylo bláznivé místo pro schování peněz – ale dostali jsme je zpět, do posledního centu.“

„A byly to přesně tytéž peníze?“ zeptal jsem se, protože jsem začínal tušit, o co jde, a vůbec se mi to nelíbilo.

Ani se na mne nepodívala. „Ano, samozřejmě. Proč by taky ne?“

„Já jsem to ale od pana Evanse slyšel jinak,“ podotkl šerif mírně a složil si ruce přes žaludek. „Zdá se, že byl drobnější rozdíl v tom, jak jste to řekla Evansovi.“

Luders se ve svém křesle náhle naklonil dopředu, ale úsměv mu na tváři zůstal. Ani jsem necítil žádné napětí. Žena udělala neurčitý pohyb a její ruka se stále pohybovala po opěradle židle. „Já...jsem řekla... co jsem řekla panu Evansovi?“

Šerif pomalu pootočil hlavu a hodil po mně upřeným, tvrdým pohledem. Pak hlavu obrátil zpět. Na žaludku si poklepával jednou rukou na druhou.

„Rozuměl jsem tomu tak, že pan Evans tu byl už dřív dnes večer a vy jste mu o tom řekla, paní Laceyová. To o těch vyměněných penězích.“

„Vyměněných?“ Její hlas měl podivně prázdný zvuk. „Pan Evans vám řekl, že tu dnes večer už jednou byl? Já... já jsem pana Evanse v životě neviděla.“

Nesnažil jsem se dívat na ni. To Luders mě zajímal. Díval jsem se na Luderse. A dostal jsem z něj všechno, co můžete dostat za

niklák z hracího automatu. Blaženě se pochechtával a u doutníku si přidržel další zápalku.

Šerif zavřel oči. Jeho tvář teď měla nějak smutný výraz. Fenka vylezla z místa pod mou židlí, stála uprostřed pokoje a dívala se na Luderse. Pak zašla do rohu a vlezla pod okraj přehoze postele. Na okamžik odtamtud zazněl čmuchavý zvuk, pak ticho.

„Hm, v tom bude zádrhel.“ promluvil šerif spíš sám pro sebe. „Já nemám žádný vybavení, abych řešil takovýhle věci. Taky na to nemám zkušenosti. Nemáme tu žádnou rychlou pátračku. Na horách není zločinnost. Skoro žádná.“ Obličej se mu zkřivil.

Pak otevřel oči. „Kolik peněz bylo v ty botě, paní Laceyová?“

„Pět set dolarů.“ Tvář už měla klidnou.

„Kde jsou ty peníze teď, paní Laceyová?“

„Asi je má u sebe Fred.“

„Myslel jsem, že vám je chtěl dát, paní Laceyová.“

„To chtěl,“ řekla ostře. „A pořád chce. Ale teď je zrovna nepotřebuju. Rozhodně ne tady v chatě. Pravděpodobně mi někdy později dá šek.“

„Má je teď u sebe v kapse, nebo jsou někde tady v chatě, paní Laceyová?“

Potrásla hlavou. „Pravděpodobně je má u sebe v kapse. Nevím. Chcete prohledat chatu?“

Šerif pohnul svými silnými rameny. „Asi ne, myslím, že ne, paní Laceyová. Nepomohlo by mi, kdybych je našel. Zvláště když nebyly vyměněny.“

Luders se zeptal: „Jak to myslíte – vyměněné, pane Barrone?“

„Vyměněný za padělaný peníze,“ odvětil šerif.

Luders se tiše zasmál. „To je skutečně zábavné, nemyslíte? Padělané peníze v Puma Pointu? Tady pro takové věci není příležitost, nemyslíte?“

Šerif smutně přikývl. „Není to moc rozumný, vidíte?“

Luders dodal: „A váš jediný zdroj informací je tady pan Evans – který tvrdí, že je detektiv. Soukromý detektiv bezpochyby.“

„Taky mě to napadlo,“ řekl šerif.

Luders se naklonil ještě trochu víc dopředu. „Dá se něčím doložit tvrzení pana Evanse, že Fred Lacey pro něho poslal?“

„Něco přece musel vědět, když se sem vypravil, že jo?“ podotkl šerif ustaraným hlasem. „A věděl o těch penězích ve střevíci paní Laceyové.“

„Já jsem se jen zeptal,“ pronesl Luders jemně.

Šerif se ke mně rychle otočil. Už jsem zase nasadil ten svůj zmrzlý úsměv. Od té události v hotelu jsem se nepodíval, jestli mám Laceyho dopis. Věděl jsem, že teď už se ani nemusím dívat.

„Máte nějaký dopis od Laceyho?“ zeptal se šerif tvrdým hlasem.

Zvedl jsem ruku směrem k vnitřní náprsní kapse. Barron mrskl pravicí dolů a nahoru. Když vyletěla nahoru, držela kolt typu Frontier. „Nejdřív si vezmu tu vaši pistoli,“ procedil mezi zuby. Pak vstal.

Rozeplnul jsem si sako a podržel si je rozepnuté. Naklonil se nade mnou a vytrhl pistoli z pouzdra. Chvilí se na ni kysele díval a pak si ji zastrčil do levé zadní kapsy kalhot. Znovu se posadil. „Teď se můžete podívat,“ vyzval mne klidně.

Luders mne pozoroval s neskrývaným zájmem. Paní Laceyová si sepnula ruce, silně si je sevřela a dívala se na podlahu mezi svými střevíci.

Vyndal jsem si z náprsní kapsy všechny krámy. Pár dopisů, nějaké lístky na případné poznámky, balíček knotů na čištění dýmky, rezervní kapesník. Žádný z těch dopisů nebyl ten, který jsem hledal. Dal jsem si to všechno zpět do kapsy, vytáhl jsem cigaretu a strčil si ji mezi rty. Škrtl jsem zápalkou a plamen si přidržel u druhého konce tabákové ruličky. Nonšalantně.

„Vyhráli jste,“ řekl jsem s úsměvem. „Oba.“

Barronovy tváře se pomalu začervenaly a v očích se mu objevil lesk. Když se ode mne odvracel, měl sevřené rty.

„Co takhle,“ zeptal se Luders delikátně, „podívat se, jestli je to skutečně detektiv?“

Barron se na něho sotva podíval. „Detaily mě nezajímají,“ prohlásil. „Teď zrovna vyšetřuju vraždu.“

Zdálo se, že se nedívá na Luderse, ani na paní Laceyovou. Vypadalo to, že se dívá do rohu stropu. Paní Laceyová se otřásla a sevřela ruce tak, že klouby jejích prstů ve světle lampy tvrdě, jasně a bíle zazářily. Pomalu otevřela ústa a oči jako by se jí v hlavě obrátily. V hrdle jí napůl odumřelo suché vzlyknutí.

Luders vyndal z úst doutník a opatrně ho položil na výstupek popelníku, umístěného na stojanu vedle jeho křesla. Teď se tvářil ponuře. Neřekl nic.

Bylo to krásně načasované. Barron jim dal spoustu času na to, aby reagovali, a ani vteřinu na to, aby vycouvali. Pak řekl stejným, skoro lhostejným hlasem: „Nějakej Weber, pokladník v hotelu U indiánské hlavy. Byl probodnutej v Evansově pokoji. Evans tam byl, ale omráčili ho, než se to stalo, takže on je jedním z těch chlápků, o kterejch tak moc slyšíme a s kterejma se tak málo setkáváme – chlápků, kteří jsou na místě první.“

„To já ne,“ podotkl jsem. „To jiní mi přinášejí své vraždy a házejí mi je rovnou pod nohy.“

Žena křečovitě trhla hlavou. Pak vzhledla a poprvé se podívala přímo na mne. V očích měla podivné světlo, vyzařující někam daleko dozadu, vzdálené a ubohoučké.

Barron pomalu vstal. „Já tomu nerozumím,“ pravil. „Vůbec tomu nerozumím. Ale mám za to, že nedělám chybu, když tohohle chlapa vezmu do vazby.“ Obrátil se ke mně. „Neutíkejte moc rychle, hlavně ne ze začátku, kamaráde. Já dávám náskok jen pětatřicet metrů.“

Neřekl jsem nic. Nikdo neřekl nic.

Barron pak pomalu dodal: „Musím vás požádat, abyste tu zůstal, než se vrátím, pane Ludersi. Jestli pro vás přijede váš přítel, můžete mu říct, ať zase odjede. Já vás s potěšením zavezu do vašeho klubu o něco pozdějc.“

Luders přikývl. Barron mrkl na hodiny, co stály na krbu. Bylo tři čtvrti na dvanáct. „Trochu pozdě pro starýho veterána, jako jsem já. Myslíte si, paní, že se pan Lacey vrátí už brzo?“

„Já... já doufám, že ano,“ odvětila a udělala gesto, které neznamenal nic, snad kromě beznaděje.

Barron šel otevřít dveře. Udělal na mne posunek bradou. Vyšel jsem na terasu. Malá tenká vyběhla zpod postele na půl vzdálenosti a vydala kňučivý zvuk. Barron se na ni podíval.

„To je takt pěkněj pejsek,“ řekl. „Slyšel jsem, že ta fenka je z poloviny kojot. Co jste říkala, že je ta druhá polovina?“

„My to nevíme,“ zamumlala paní Laceyová.

„Něco jako ten případ, na kterým zrovna pracuju.“ poznamenal Barron a vyšel za mnou na terasu.

9.

Šli jsme beze slova po cestě a došli k vozu. Andy se opíral uvnitř v rohu, vyhaslou půlku cigarety mezi rty.

Nastoupili jsme do vozu. „Jed’ kousek dál, asi dvě stě metrů,“ řekl Barron. „Dělej hodně hluku.“

Andy nastartoval vůz, hnal motor do otáček, s velkým kraválem přehazoval rychlosti a vůz sjížděl v měsíčním světle dolů, pak se otočil v záhybu cesty a jel zas nahoru na světlý pahorek přepažený stíny mohutných stromů.

„Tady nahoře to otoč a vem to zpátky, ale ne moc blízko,“ požádal Barron Andyho. „K tý chatě se nepřibližuj na dohled. Než to obrátíš, zhasni světla.“

„Jo,“ ozval se Andy.

Otočil vůz těsně před vrcholem stoupání a musel objet nějaký strom. Vypnul světla, pustil se dolů z pahorku a vypnul i zapalování. Těsně za nejnižším bodem svahu bylo manzanitové křoví, vysoké skoro jako habry. Tam se vůz zastavil. Andy velmi opatrně zatáhl za ruční brzdu, aby vyloučil šramot ozubení.

Barron se naklonil dopředu ze zadního sedadla. „Ted’ přejdeme cestu a vezmeme to blíž k vodě.“ oznámil. „A nechci slyšet žádný šustění a nikdo ať nechodí na místa osvětlený měsícem.“

Andy řekl: „Jo.“

Vystoupili jsme. Opatrně jsme našlapovali na prašnou cestu, pak na borové jehličí. Proklouzávali jsme mezi stromy, za padlými kmeny, až se pod místem, kde jsme se zastavili, objevila voda. Barron si sedl na zem a pak se položil. Andy a já jsme udělali totéž. Barron se tváří přiblížil k Andymu. „Slyšíš něco?“

Andy odvětil: „Osmiválec, nák špatně seřizenej.“

Naslouchal jsem. Také jsem mohl říci, že to slyším, ale nebyl jsem si zcela jist. Barron ve tmě přikývl. „Pozorujte světla v chatě,“ zašeptal.

Pozorovali jsme. Přešlo pět minut, nebo aspoň dost času, že se to mohlo zdát jako pět minut. Světla v chatě se neměnila. Pak se ozval vzdálený, napůl tušený zvuk zavíraných dveří. Nějaké boty na dřevěných schodech.

„Chytrý. Nechali rozsvícený světla,“ řekl Barron Andyemu do ucha.

Čekali jsme další minutku. Motor, který běžel naprázdno, náhle zařval klapavým zvukem – jakýmsi zadrháváním, zmateným rámušem, který připomínal hopsání, cukání a škytání. Zvuk přešel do hlučného vrčení a rychle se začal ztrácet. Na hladinu zalitou měsíčním světlem vyklouzl tmavý útvar, vykroužil krásnou zpěněnou křivku a zmizel z našeho dohledu. Barron vytáhl kus žvýkáciho tabáku a začal do něj kousat. Pohodlně žvýkal a pak plivl dál než metr od svých nohou. Poté se zvedl a oprášil si borové jehličí. Andy a já jsme vstali.

„Dneska už není dobrý žvejkat tabák,“ prohodil Barron. „Dnešní domy na to nejsou zařízený. Tam v ty chatě jsem skoro usnul.“ Zvedl svůj kolt, který stále ještě držel v levé ruce, přendal si zbraň do pravé ruky a zastrčil si ji u boku.

„Co tomu říkáš?“ zeptal se a díval se na Andyho.

„Je to člun Teda Rooneyho,“ řekl Andy. „Má dva připálený ventily a natrženéj vejfuk. Nejlíp to uslyšíš, když přidáš hodně plyn, jako to udělali voni, než vystartovali.“

Na Andyho to bylo moc slov, ale šerifovi se to líbilo.

„Nemohl ses zmejlit, Andy? Spousta člunů má připálený ventily.“

„Tak co se mě sakra ptáš?“ zavrčel Andy rozzlobeně.

„Dobrý, Andy, jen se nerozčiluj.“

Andy brblal. Přešli jsme cestu a vrátili se do vozu. Andy nastartoval, otočil vůz, obrátil se a řekl: „Světla?“

Barron přikývl. Andy rozsvítil přední světla. „Kam teď?“

„K Tedovi Rooneymu,“ sdělil mu Barron klidně. „A pospěš si. Je to tam přes patnáct kiláků.“

„Nestihnu to dřív než za dvacet minut,“ upozornil ho kysele Andy. „Musím to vzít přes Point.“

Vůz dojel k asfaltové cestě podél jezera a vydal se nazpět k setmělému skautskému táboru a k ostatním táborům, pak zabočil vlevo na silnici. Barron nepromluvil, dokud jsme neminuli obec a odbočku ke Speaker Pointu. Na parketu ještě stále hlasitě vyhrával taneční orchestr.

„Převezl jsem vás moc?“ zeptal se mě pak.

„Dost.“

„Udělal jsem nějakou chybu?“

„Odvedl jste perfektní práci,“ řekl jsem mu, „ale nemyslím, že jste převezl Luderse.“

„Ta dáma se cítila celá nesvá,“ pravil Barron. „Ten Luders je obratnej chlap. Tvrdej, klidnej, má oči všude. Ale stejně jsem ho trochu převezl. Udělal několik chyb.“

„Pár si jich dovedu představit,“ poznamenal jsem. „První chyba – že tam vůbec byl. Druhá chyba – řekl nám, že pro něho přijede přítel, aby ho odvezl, čímž chtěl vysvětlit, proč s sebou nemá auto. To ale nemusel vysvětlovat. Jedno auto bylo v garáži, ale vy jste nevěděl, komu patří. Další chyba – nechal motor toho člunu vrčet.“

„To nebyla chyba,“ ozval se Andy z předního sedadla. „Poznal byste to, kdybyste se pokoušel ten motor nastartovat za studena.“

Barron podotkl: „Tady u nás nedáváte vůz do garáže, když přijedete na návštěvu. Tady není vlhko, který by mu mohlo škodit. Ten člun mohl nakonec patřit kdekomu. Mohla v něm bejt mladá dvojice, která se chtěla blíž seznámit. Já na něho nemám nic, tedy nic, o čem by on mohl vědět. Dost se snažil, aby mě zmátl.“

Plivl ven z vozu. Slyšel jsem, jak to plesklo o zadní blatník jako mokrý hadr. Vůz uháněl měsíční nocí, zatačkami, do kopce i s kopce, mezi silnými kmeny borovic i kolem pastvin, na kterých ležel dobytek.

Dodal jsem ještě: „Věděl, že nemám dopis, který mi napsal Lacey. Prostě proto, že mi ho osobně sebral v mém hotelovém pokoji. Luders mne omráčil a probodl Webera. Luders ví, že Lacey je mrtev, dokonce i v případě, že ho nezabil on sám. Tím drží v šachu paní Laceyovou. Ona si myslí, že její manžel je naživu a že ho má v rukou Luders.“

„Vy z toho Luderse děláte pěknýho lumpa,“ prohlásil Barron klidně. „Proč by Luders měl propíchnout Webera?“

„Protože Weber spískal celou tu patálii. Tady jde o organizaci. Jejím cílem je dát do oběhu velmi kvalitní padělky desetidolarových bankovek, velké množství padělků. To se nedá provádět tak, že je podstrčíte v balících po pěti stech dolarech, ve zbrusu nových bankovkách, za podmínek, které u každého vyvolají podezření, pochopitelně i u mnohem méně opatrných lidí, než byl Fred Lacey.“

„Máte docela dobrý úsudky, synku,“ uznal šerif a sáhl po klice dveří, když jsme prudce brali zatáčku, „ale vás zdejší obyvatelé nepozorují. Já musím být opatrnější. Já jsem tu na svém vlastním dvorku. Jezero Puma mi nepřipadá jako moc dobrý místo pro podnikání v padělanejch penězích.“

„Tak fajn,“ prohodil jsem.

„Ale na druhý straně, jestli Luders je ten pachatel, kterýho budu stíhat, pak může být dost těžký ho chytit. Od nás k pobřeží vedou tři silnice a na východním konci golfového hřiště Woodland Clubu je půl tuctu letadel. Jako každý léto.“

„Zdá se, že vám to nedělá příliš mnoho starostí.“ řekl jsem.

„Šerif v horách nemá vypadat, jako že si dělá moc starostí,“ prohlásil klidně Barron. „Lidi si myslí, že na to není dost chytřej. Zvlášť chlápkové jako pan Luders.“

10.

Člun ležel na vodě na konci krátkého lana a pohyboval se, jako se čluny pohybují i na nejklidnější vodě. Větší část přikrýval plachtovitý kryt, který byl přivázán na několika místech, ale ne všude, kde by měl být přivázán. Od krátkého, rozviklaného mola se mezi jalovcovým porostem vinula cesta až k silnici. O kus dál byl nějaký tábor, který měl ve znaku miniaturní maják. Z jedné chaty zaznívala taneční hudba, ale většina obyvatel tábora už šla spát.

Sešli jsme dolů pěšky a nechali vůz na okraji silnice. Barron měl v ruce velkou svítilnu, pohyboval s ní sem i tam. střídavě ji rozsvěcoval a zhasínal. Když jsme došli ke břehu jezera a na konci cesty až k molu, sklonil svítilnu směrem na cestu a pečlivě ji prohlížel. Byly tam stopy pneumatik a vypadalo to, že jsou čerstvé.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se mne.

„Vypadá to na stopy pneumatik,“ odpověděl jsem.

„Co si o tom myslíš ty, Andy?“ zajímal se Barron. „Tenhle člověk je chytřej, ale moc z těch svých nápadů mi neřekne.“

Andy se sklonil a prohlížel stopy. „Nový pneumatiky a pořádně veliký,“ oznámil a šel směrem k molu. Znovu se shrbil a ukázal prstem. Šerif posvítíl na místo, kam ukázal. „Jo, tady to otočil,“ řekl Andy. „A co má být? Tady je teď plno nových aut. Takhle v říjnu by to něco znamenalo. Lidi, co tu trvale žijou, si kupují pokaždý

jen jednu pneumatiku a spíš ty lacinější. Todle je náročněj vzorek pro celoroční provoz.“

„Můžeme se podívat na člun,“ navrhl šerif.

„Co na něm chceš vidět?“

„Podívat se, jestli byl nedávno použitý,“ prohlásil Barron.

„Krucí,“ opáčil Andy. „my přece víme, že byl nedávno použitý!“

„Já si pokaždý myslím, že hádáš správně,“ pravil Barron vlídně.

Andy se na něho chvíli beze slova díval. Pak si odplivl na zem a vykročil zpět směrem, kde nechal vůz. Když ušel asi čtyři metry, řekl dozadu přes rameno: „Teď jsem nehádal.“ Pak zas otočil hlavu dopředu, šel dál a prodíral se mezi stromy.

„Je trochu citlivej,“ podotkl Barron. „Ale dobrej chlap.“ Sešel dolů až na molo, sklonil se a sáhl rukou pod plachtu v přední části člunu. Pomalu se vrátil a přikývl. „Andy má pravdu. Vždycky má pravdu, čert ho vem. Pane Evansi, jaký typ pneumatik podle vás zanechal tydle stopy? Poznáte z nich něco?“

„Cadillac V-12,“ odpověděl jsem. „Sportovní kabriolet, uvnitř vysouvací stolek a příruční bar, sedadla potažena červenou kůží, dvě zavazadla vzadu. Hodiny na přístrojové desce se tam zpožďují o dvanáct a půl minuty.“

Stál tam a přemýšlel o tom. Pak kývl tou svou velkou hlavou. Povzdechl si. „No, doufám, že vám to vynáší peníze,“ řekl a otočil se.

Vrátil se k vozu. Andy už zase seděl na předním sedadle za volantem. Měl zapálenou cigaretu. Díval se přímo před sebe skrz zaprášené přední sklo.

„Kde teď bydlí Rooney?“ zeptal se Barron.

„Tam, kde bydlel vždycky,“ řekl Andy.

„Ale to je jen kousek cesty směrem do Bascombu.“

„Netvrdím nic jinýho,“ zamručel Andy.

„Jedem tam,“ rozhodl šerif a nastoupil. Já jsem si sedl vedle něho.

Andy otočil vůz, vrátil se asi tři čtvrti kilometru a začal zatáčet. Šerif najednou vyštěkl: „Zastav na chvíli.“

Vyšel ven a posvítíl si baterkou na vozovku. Pak se vrátil do vozu. „Myslím, že jsme na něco přišli. Ty stopy u mola neměly

velkej význam. Ale ty samý stopy tady nahoře, to už znamená víc. A jestli vedou až do Bascombu, tak budou znamenat moc. Ty starý zlatokopeccký tábory tam vzadu jsou jako stvořený pro nejruznější všivárny.“

Vůz odbočil na vedlejší cestu a pomalu se plazil do úžlabiny. Cestu roubily velké balvany a stráň jich byla plná. V měsíčním světle zářily jasnou bělobou. Vůz rachotil ještě necelý kilometr a Andy zastavil znovu.

„Fajn, šerloku, todle je ta chata,“ řekl. Barron opět vystoupil a s baterkou místo obešel. Uvnitř nebylo žádné světlo. Pak se vrátil k vozu.

„Byli tady,“ prohlásil. „Přivezli Teda domů. Když odjížděli, obrátili to směrem na Bascomb. Myslíš, že se Ted Rooney mohl zaplíst do nějaký levárny, Andy?“

„Ledaže by mu za to zaplatili.“ odvětil Andy.

Vystoupil jsem z vozu a spolu s Barronem jsme šli k chatě. Byla malá, hrubě sroubená z místních borových kmenů. Měla dřevěnou verandu, plechový komín stažený drátem a vzadu za chatou skoro u lesa stál bortící se prkenný záchod. Všude byla tma. Vyšli jsme na verandu a Barron zabušil na dveře. Nic se nedělo. Zkusil pohnout klikou. Dveře byly zamčené. Sešli jsme dolů, obešli chatu a dívali se zblízka do oken. Okna byla zavřená. Barron zkusil zadní dveře, které byly na úrovni terénu. Také ty byly zavřeny. Bouchal na ně. Ozvěna hluku se šplhala mezi stromy a odrazila se někde nahoře mezi balvany.

„Vodjel s nima,“ usoudil Barron. „Asi to nechtěli risknout, že by ho tu nechali. Nejspíš tu jen zastavili, aby ho nechali zabalit pár věcí. Jo.“

Promluvil jsem: „Ani bych neřekl. Od Rooneyho nechtěli nic než jeho člun. Do toho člunu naložili dnes navečer u Speaker Pointu tělo Freda Laceyho. To tělo pravděpodobně zatížili a hodili do jezera. Proto museli čekat do setmění. V tomhle jel Rooney s nimi a za to mu zaplatili. Později večer chtěli ten člun znovu. To už jim ale došlo, že pak Rooneyho nebudou potřebovat. A jestliže jsou teď někde na klidném místě v Bascombském údolí a vyrábějí nebo uskladňují padělané peníze, pak si vůbec nepřáli, aby tam Rooney jel s nimi.“

„Zase ty vaše úsudky, synku,“ řekl šerif laskavě. „Já ale rozhodně nemám povolení k prohlídce. Co ale můžu udělat, mrknout se na Rooneyho malej zadní domeček. Počkejte tady.“

Poodešel k záchodku. Já jsem sebral svých metr osmdesát výšky a prudce jsem vrazil do dveří chaty. Otřásly se a v horní části se rozštíply. Někde za mnou šerif zavolal: „Hele,“ asi jako že to takhle nemyslel.

Znovu jsem svými sto osmdesáti centimetry praštil do dveří. Vpadl jsem dovnitř spolu s dveřmi a přistál rukama a koleny na kusu linolea, které páchlo jako rendlík se zbytky ryb. Vstal jsem, natáhl ruce nahoru a otočil vypínačem na objímce žárovky visící od stropu. Barron stál přímo za mnou a vydával mlaskavé zvuky znamenající nesouhlas.

V chatě byla kuchyň se sporákem na dřevo, pár špinavých dřevěných polic s nádobím. Sporák vydával slábnoucí teplo. Ležely na něm neumyté kastrolky a zapáchaly. Prošel jsem kuchyní do předního pokoje. Rozsvítil jsem další visící žárovku. Po straně byla úzká, nedbale ustlaná postel přikrytá ušmudlanou dekou. Byl tam ještě dřevěný stůl, pár dřevěných židlí, staré vysoké rádio, pár háků na stěně, popelník a v něm čtyři opálené dýmky, hromada starých časopisů v rohu na zemi.

Strop byl nízký, aby se v chatě drželo teplo. V rohu měl poklop, jímž se dalo vlézt do podkroví, a pod ním stál žebřík. Staré plátěné zavazadlo se skvrnami od promoknutí leželo otevřené na dřevěné bedně a v něm různé kusy oděvu.

Barron prošel místnost a díval se do kufru. „Vypadá to, že se Rooney chystal přestěhovat nebo někam zajet. Pak přijeli ti chlápkové a sebrali ho. Nebyl ještě hotovej s balením, ale oblek už měl vevnitř. Lidi jako Rooney mají jen jeden oblek a berou si ho, jen když jedou dolů k pobřeží.“

„Není tady,“ řekl jsem. „Snědl tu ale večeri. Sporák je ještě teplý.“

Šerif spočinul přemýšlivým pohledem na žebříku. Šel k němu, vylezl nahoru a zvedl poklop hlavou. Vzal baterku a posvítíl si kolem dokola. Pak spustil poklop a slezl po žebříku na podlahu.

„Ten kufr měl asi tam nahoře,“ uvažoval. „Viděl jsem tam taky starej lodní kufr. Jste už připravenej k odchodu?“

„Neviděl jsem nikde žádné auto,“ podotkl jsem. „Nějaké přece musel mít.“

„Jo. Měl starýho plymoutha. Zhasněte světlo.“

Šel zpátky do kuchyně a znovu se rozhlédl. Pak jsme zhasli i tady a vyšli ven. Já jsem zavřel to, co tu zbylo ze zadních dveří. Barron zkoumal stopy pneumatik v měkké žulové drti a sledoval je až k místu pod velkým dubem, kde ukazovala rozježděná plocha a olejové skvrny, že tu mnohokrát stával nějaký vůz.

Vracel se a mával přitom baterkou, pak se podíval směrem k záchodu a pravil: „Můžete jít zpátky k Andymu. Já se ještě musím podívat na to jeho zátiší.“

Neřekl jsem nic. Díval jsem se na něho, jak jde po pěšině k záchodu, zvedá petlici a otvírá dveře. Viděl jsem, jak svítí baterkou dovnitř a jak světlo uniká tuctem škvír i pod zchátralou střechou. Vydal jsem se zpět podél chaty a nastoupil do vozu. Šerif byl dlouho pryč. Vracel se pomalu, zůstal stát vedle vozu a ukousl další žvanec žvýkácího tabáku. Sroloval si ho v ústech a začal ho zpracovávat.

„Rooney,“ řekl pak, „je v tom záchodě. Dvě střelné rány do hlavy.“ Nastoupil do vozu. „Střely velký ráže, vobě rány smrtelný. Podle situace bych řekl, že někdo měl sakramentsky naspěch.“

11.

Cesta se chvíli šplhala do strmé stráně a sledovala meandry horského potoka, jehož koryto bylo plné balvanů. Pak se vyrovnala na úrovni asi tři sta nebo čtyři sta padesát metrů nad jezerem. Přejeli jsme zátaras pro dobytek, který nám zadrncal pod koly. Cesta se začala svažovat. Objevila se velká zvlněná planina s několika kusy dobytka. Proti měsíční obloze se rýsoval neosvětlený venkovský dům. Dojeli jsme k širší cestě, k níž ta naše přiléhala v pravém úhlu. Andy zastavil vůz, Barron vystoupil s baterkou a pomalu s ní projížděl povrch cesty.

„Zabočili vlevo,“ prohlásil a narovnal se. „Zaplat’pánbu, že tu nejelo žádné auto od té doby, co tu nechali ty stopy.“ Znovu nasedl do vozu.

„Doleva se ale nejede k těm starejm dolům,“ namítl Andy. „Doleva to vede k Wordenovic domu a pak zpátky dolů k jezeru u hráze.“

Barron chvíli seděl mlčky a pak znovu vystoupil z vozu a svítil baterkou. Vpravo od křižovatky pak udiveně hvízdal. Znovu se vrátil a zhasl baterku.

„Stopy vedou taky vpravo,“ oznámil. „Ale nejdřív to vede vlevo. Pak se vrátili, ale předtím byli někde západně vocaď. Projedem si to tak, jak jeli voni.“

Andy se zeptal: „Víš to určitě, že jsou ty vlevo nejdřív a ne až nakonec? Doleva to přece vede k hlavní silnici.“

„Jo. Stopy směrem doprava překrývají ty, co vedou doleva,“ řekl Barron.

Zabočili jsme doleva. Pahorky, které zvýrazňovaly údolí, byly pokryty habrovými stromy, z nichž některé byly skoro uschlé. Zdejší habry vyrostou do výšky pět až šest metrů a pak uschnou. Po uschnutí se kůra větví sloupne, větve mají šedobílou barvu a za měsíčního svitu září.

Jeli jsme asi půldruhého kilometru a tam odbočovala úzká cesta směrem na sever, vlastně jen pouhá stezka. Andy zastavil. Barron opět vystoupil a svítil baterkou. Zvedl palec a Andy stočil vůz. Šerif nasedl.

„Ti chlápkové nejsou dost vopatrní,“ podotkl. „To ne. Řekl bych, že nejsou ani trochu vopatrní. Vůbec je nenapadlo, že Andy pozná jen podle sluchu, vodkad’ je ten člun.“

Cesta vedla do úzké strže a skalní výstupky byly tak blízko, že vůz jen taktak projel bez škrábnutí. Pak se obracela zpět v ostrém úhlu, znovu stoupala, vinula se kolem ostrohu nějakého kopce a náhle se objevila malá chata, stísněná pod svahem a obklopená stromy.

A najednou, buď z toho domu nebo někde blízko, se ozvalo dlouhé, ječivé zavytí, které končilo škubavým štekotem. Štěkání se náhle zarazilo.

Barron chtěl říci něco jako: „Zhasni je –“, ale Andy už vypnul světla a zajel vedle cesty. „Řek bych, že pozdě.“ dodal suše. „Jestli někdo koukal, tak nás musel vidět.“

Barron vystoupil z vozu. „To dost vypadalo na kojota, Andy.“

„To jo.“

„Nějak moc blízko domu na kojota, co říkáš. Andy?“

„Ba ne,“ odporoval Andy. „Když jsou světla zhasnutý, kojot přijde až k chalupě a hledá vyhozený vodpadky.“

„Nebo to třeba mohl být ten malej pejsek,“ uvažoval šerif.

„Nebo taky slepice, která právě snáší krychlové vejce,“ podotkl jsem. „Na co vlastně čekáme? A co kdybyste mi vrátil moji pistoli? Pokoušíme se někoho dopadnout nebo si to tu budeme všechno v klidu rozebírat, když jsme se sem už vypravili?“

Šerif vytáhl moji pistoli ze své levé zadní kapsy a podal mi ji. „Já nemám proč spěchat,“ řekl mi. „Protože Luders taky nespěchá. Už by dávno mohl být pryč, kdyby mu vo to šlo. Voni spěchali, jen aby dostali Rooneyho, protože Rooney vo nich něco věděl. Ale Rooney teď už vo nich nic neví, protože je mrtvej, jeho dům zamčený a jeho vůz pryč. Kdybyste nevyrazil jeho zadní dveře, mohl by zůstat ve svém záchodě pár tejdnu, než by to někoho začlo zajímat. Ty stopy pneumatik sice vypadají trochu nápadný, ale jen proto, že my víme, kde začínají. Voni nemaj důvod myslet si, že my todle všechno zjistíme. Takže kde začneme? Já ale fakt nespěchám.“

Andy se sklonil a vytáhl pušku na vysokou zvěř. Otevřel levé přední dveře a vystoupil.

„Ten malej pejsek je tam uvnitř,“ pravil Barron klidně. „To znamená, že tam je taky paní Laceyová. A bude tam někdo, kdo ji hlídá. Jo, myslím, že nejlíp bude, když se tam mrkneme, Andy.“

„Doufám, že máš strach,“ řekl Andy. „Já teda jo.“

Šli jsme mezi stromy. K chatě bylo necelých dvě stě metrů. Noc byla velmi tichá. Dokonce i na tu vzdálenost jsem zaslechl, jak se otevírá okno. Šli jsme v odstupu asi patnácti metrů. Andy se zdržel jen chvilku, aby zamkl vůz. Pak se přibližoval ve velkém oblouku, o kus dál vpravo.

Když jsme se k chatě blížili, nic se tam nehýbalo a také nikdo nerozsvěcoval. Ten kojot, nebo pejsek Shiny, ať to bylo cokoli, už nezaštěkal.

Když jsme byli blízko domu, ne víc než dvacet metrů, byl Barron ode mne vzdálen také asi tolik. Byla to malá srubová chata, stavěná podobně jako ta Rooneyho, ale větší. Vzadu byla otevřená garáž, ale prázdná. Chata měla malou terasu z místních kamenů.

Pak bylo z chaty slyšet něco jako krátký, ostrý zápas a pokus o štěknutí, který se náhle ztlumil. Barron šel rychle k zemi. Udělal jsem totéž. Nestalo se nic.

Barron pomalu vstal, vykročil a po každém kroku udělal pauzu. Já jsem zůstal na místě. Barron došel k volnému prostranství před domem a začal vystupovat po schodech na terasu. Stál tam, tělnatý, jasné se rýsující v měsíčním světle, po boku mu visel kolt. Vypadalo to na elegantní způsob, jak spáchat sebevraždu.

Nestalo se nic. Barron vyšel po schodech až nahoru a pak se těsně přitiskl ke stěně. Nalevo od něj bylo okno, napravo dveře. Přendal si zbraň do levé ruky a natáhl se, aby pažbou zabušil na dveře, pak si ji znovu vzal do pravé ruky a přimáčkl se na stěnu.

Uvnitř v domě zaječel pes. Z dolní části okna se vynořila ruka držící pistoli a otočila se.

Na tu vzdálenost to byl obtížný výstřel. Musel jsem to dokázat. Vystřelil jsem. Štěknutí mé pistole se ale utopilo v mohutnějším zadunění lovecké pušky. Ruka klesla a pistole spadla na terasu. Ruka se vysunula trochu víc, prsty sebou škubaly a začaly škrábat do okenního rámu. Pak se oknem vrátily dovnitř a pes zavyl. Barron už byl u dveří a vrazil do nich. A já a Andy jsme rychle z různých stran běželi k chatě.

Barronovi se podařilo dveře otevřít a náhle ho obklopilo světlo, když někdo uvnitř rozsvítil lampu a zvedl stínítko.

Když Barron vešel dovnitř, já jsem už byl na terase a Andy těsně za mnou. Vešli jsme do obývacího pokoje.

Paní Laceyová stála uprostřed místnosti vedle stolu, na kterém svítila lampa, a držela v náručí svého pejska. Podsaditý světlavý muž ležel na boku pod oknem, těžce oddychoval a bezradně tápal rukou v naději, že najde pistoli, která vypadla ven pod okno.

Paní Laceyová spustila ruce a nechala psa skočit dolů. Skákal, udeřil svým malým, ostrým čenichem šerifa do žaludku a dobýval se mu pod kazajku a pod košili. Pak znovu seskočil na zem, nehlučně nás obíhal a s potěšením vrtěl huňatým ocasem.

Paní Laceyová stála mrazivě, s tváří prázdnou jako smrt. Muž na podlaze namáhavě oddychoval a mezitím slabě zasténal. Otevřel oči a rychle je zavřel. Pohyboval rty a bublala mu z nich růžová pěna.

„To je fakt pěkněj pejsek, paní Laceyová,“ ozval se Barron a zastrčil si košili. „Ale nezdá se, že to byl dobrej nápad mít ho tady a teď s sebou – aspoň pro jistý lidi.“

Podíval se na světlolasého muže na podlaze. Blondák otevřel oči a ty pak zůstaly soustředěné někam do ztracena.

„Lhala jsem vám,“ promluvila rychle paní Laceyová. „Musela jsem. Závisel na tom život mého muže. Luders se ho zmocnil. Drží ho někde tady v okolí. Já nevím kde, ale on říkal, že to není daleko odtud. Odjel, aby sem mého muže přivezl, ale nechal tu tohohle chlapa, aby mě hlídal. Nemohla jsem nic jiného dělat, šerife. Je – je mi to líto.“

„Já vím, že jste lhala, paní Laceyová,“ řekl Barron klidně. Podíval se dolů na svůj kolt a zasunul si ho zpět k boku. „Já jsem věděl taky proč. Váš muž je mrtvej, paní Laceyová. Je mrtvej už nějakou dobu. Pan Evans ho viděl. Víím, že je to pro vás těžký, paní, ale je lepší, když se to dozvídáte hned teď.“

Nepohnula se a zdálo se, že ani nedýchá. Pak šla velmi pomalu k nejbližší židli, sedla si a položila si tvář do dlaní. Seděla tam, nehýbala se a mlčela. Psík kňučel a zalezl pod její židli.

Muž, který ležel na zemi, se pokusil zvednout horní část těla. Zvedal se velmi pomalu a ztuhle. Oči měl prázdné. Barron k němu popošel a sklonil se. „Vzalo tě to hodně, synku?“

Muž si přiložil levou ruku k hrudníku. Mezi prsty mu tekla krev. Pomalu zvedal svoji pravici, až byla vztyčená a ukazovala někam do kouta stropu. Rty se mu zachvěly, pak ztvrdly a promluvily.

„Heil Hitler!“ řekl těžce.

Upadl a zůstal nehnutě ležet. V hrdle mu trochu zachrčelo, pak to ale ztichlo a ztichlo všechno v místnosti, dokonce i pes.

„Ten chlap musel bejt jeden z těchdlenctů nacistů,“ podotkl šerif. „Slyšel jste, co říkal?“

„Jo,“ odpověděl jsem.

Obrátil jsem se, vyšel jsem z domu, sestoupil se schodů, prošel mezi stromy a vrátil se k vozu. Sedl jsem si na stupátko, zapálil si cigaretu a seděl jsem tam a intenzívně přemýšlel.

Po chvíli přicházeli mezi stromy všichni ostatní. Barron nesl psa. Andy nesl v levé ruce svoji pušku. Jeho osmahlá mladá tvář vypadala otřeseně.

Paní Laceyová nasedla do vozu a Barron jí dovnitř podal psa. Pak se podíval na mne a řekl: „Kouřit tady, dál než patnáct metrů vod nejbližšího obydlí, je porušení zákona, synku.“

Zahodil jsem cigaretu a důkladně ji zašlápl do prašné půdy. Nastoupil jsem do vozu na přední sedadlo vedle Andyho.

Vůz vyjel a vrátili jsme se na to, čemu tu asi říkají hlavní cesta. Dlouho nikdo nic neříkal, pak promluvila slabým hlasem paní Laceyová: „Luders se zmínil o jménu, které znělo asi jako Sloat. Řekl to tomu muži, kterého jste zastřelili. Oslovoval ho Kurt. Mluvili spolu německy. Já trochu německy rozumím, ale oni mluvili příliš rychle. Sloat – to ale nevypadá na německé jméno. Říká vám to něco?“

„Jmenuje se tak jeden starej důl nedaleko vocad’“, odvětil Barron. „Sloatův důl. Ty přece víš, kde to je, Andy?“

„Jo. Vypadá to, že jsem toho chláпка zabil, že jo?“

„Řek bych, že jo, Andy.“

„Já jsem ještě nikdy nezabil člověka“, řekl Andy.

„Možná jsem ho dostal já“, namítl jsem. „Vystřelil jsem na něho.“

„Ba ne“, prohlásil Andy. „Vy jste nebyl dost vysoko, abyste ho střelil do prsou. Já jo.“

Barron se pak zeptal: „Kolik jich bylo, když vás vezli do ty chaty, paní Laceyová? Je mi líto, paní, že vás v tyhle situaci vyslýchám, ale já musím.“

Mrtvý hlas odpověděl: „Dva. Luders a ten muž, kterého jste zabili. On řídil ten člun.“

„Zastavili někde – na téhle straně jezera, paní Laceyová?“ chtěl vědět šerif.

„Ano. Zastavili jsme u malé chaty na břehu jezera. Tehdy řídil Luders. Ten druhý muž. Kurt, vystoupil a my jsme pluli dál. Po chvíli pak Luders zastavil a Kurt přijel ke břehu s nějakým starým vozem. Přijel s ním do jakési zátoky mezi vrbami a pak se k nám připojil.“

„To je všechno, co potřebujeme vědět“, řekl Barron. „Jestli dostaneme Luderse, tak je to hotový. Až na to, že nemám ponětí, vo čem to všechno vlastně je.“

Neříkal jsem nic. Jeli jsme až k té křižovatce ve tvaru písmene „T“ a tam se cesta vracela k jezeru. Jeli jsme dál ještě asi šest kilometrů.

„Radši zastav tady, Andy. Zbytek cesty půjdeme pěšky. Ty zůstaneš tady.“

„Ba ne. To teda nezůstanu,“ odporoval Andy.

„Ty zůstaneš tady,“ opakoval Barron hlasem, který najednou zazněl drsně. „Máš tady na starost dámu a svý dnešní zabíjení už máš za sebou. Já teď nechci nic, než abys toho psa držel zticha.“

Vůz zastavil. Barron a já jsme vystoupili. Psík kňučel a pak se ztišil. Sešli jsme z cesty a vydali se porostem mladých borovic, manzanitových keřů a habrů. Šli jsme potichu a mlčky. Praskot našich kroků byl slyšet nejvýš na deset metrů, ledaže by to slyšel nějaký Indián.

12.

Za pár minut jsme došli až na konec porostu. Dál byl terén rovný a otevřený. Proti obloze se tam rýsovalo něco spleteného, několik nízkých hromad hlusiny, řada promývacích stavidel postavených jedno na druhém jako miniaturní chladicí věž a od nějakého srázu k tomu vedlo dlouhé koryto. Barron se natočil ústy těsně k mému uchu.

„Tady se už řadu let netěží,“ řekl. „Nestojí to za to. Dva chlapi se tu budou dřít celej den a vytěžej zlata za pár šupů. Tady ten kraj je vydrěnej až na dno už šedesát let. Támhleto nízká budova, to je starej chladicí vůz. Má silný stěny a tím pádem je neprůstřelný. Nevidím tu žádný auto, ale to klidné může bejt za tím. Nebo někde schovaný. Spíš asi schovaný. Takže vyrazíme, jo?“

Přikývl jsem. Vyšli jsme do otevřeného terénu. Měsíc svítil tak, že bylo vidět jako za denního světla. Cítil jsem se skvěle, asi jako hliněná dýmka mezi terči na střelnici. Barron působil klidným dojmem. Při boku držel svůj kolt a palec měl na úderníku.

Náhle se vedle chladicího vozu ukázalo světlo a my jsme šli rychle k zemi. Světlo vycházelo z pootevřených dveří a na zemi tvořilo podobu obdélníku a šípu. V měsíčním světle se něco pohybovalo a bylo slyšet, jak teče voda na zem. Chvíli jsme čekali, pak jsme se zvedli a šli dál.

Nemělo smysl hrát si na Indiány. Buď z těch dveří vyjdou, nebo nevyjdou. Pokud vyjdou, pak nás uvidí, ať už budeme pokračovat v chůzi, plížit se nebo zůstaneme na zemi. Půda kolem byla holá a měsíc svítil jasně. Naše boty trochu zašouraly, ale byla to jen ztvrdlá hlušina, po které se hodně chodilo, a tak byla udusaná. Došli jsme k hromadě písku a zastavili se u ní. Slyšel jsem svůj vlastní dech. Ne že bych supěl, ostatně Barron taky nesupěl. Ale to moje dýchání mě teď moc zajímalo. Dlouho jsem to považoval za samozřejmost, ale teď mě to zaujalo. Doufal jsem, že mi to ještě dlouho vydrží, ale nebyl jsem si jist.

Neměl jsem strach. Byl jsem muž správných rozměrů a v ruce jsem měl pistoli. Ale ten blondák tam v té chatě byl taky muž správných rozměrů a taky měl pistoli. A měl stěnu, za kterou se mohl schovat. Ale stejně jsem se nebál. Jen mě napadlo pár maličkostí. Napadlo mě, že Barron dýchá příliš hlasitě, ale taky mě napadlo, že říkat mu, že dýchá hlasitě, by nadělalo větší hluk než to jeho dýchání. Byl jsem na tom prostě tak, že mě napadaly maličkosti.

Vtom se dveře otevřely znovu. Tentokrát za nimi nebylo žádné světlo. Nějaký malý muž, hodně malý, vyšel ze dveří a nesl něco, co vypadalo jako těžké zavazadlo. Nesl je podél stěny toho vozu a hodně přitom funěl. Barron mi sevřel paži jako svěrákem. Jeho dech lehce zasyčel.

Malý muž s těžkým zavazadlem, nebo co to bylo, došel ke konci vozu a zašel za roh. Pak mě napadlo, že i když ta hromada písku nevypadala příliš vysoká, byla přece jen dost vysoká, aby nás za ní nebylo vidět. A pokud ten malý muž nečekal hosty, tak nás asi neviděl. Čekali jsme, až půjde zpět. Čekali jsme příliš dlouho.

Za námi promluvil nějaký zřetelný hlas: „Držím v ruce samopal, pane Barrone. Dejte, prosím, ruce nahoru. Pokud se pohnete nebo se o něco pokusíte, budu střílet.“

Rychle jsem dal ruce nahoru. Barron váhal trochu déle. Pak je také zvedl. Pomalu jsme se obrátili. Frank Luders stál asi půldruhého metru od nás a držel samopal v úrovni pasu.

Hlaveň toho samopalu se zdála tak velká, jako tunel v Druhé ulici v Los Angeles.

Luders řekl tiše: „Raději se zase obraťte. Až se Charlie vrátí, rozsvítí uvnitř světlo. Pak všichni půjdeme dál.“

Znovu jsme se obrátili čelem k dlouhému nízkému vozu. Luders ostře hvízdal. Malý muž se vracel kolem rohu vozu, na chvíli se zastavil, a pak šel dál směrem ke dveřím. Luders na něho zavolał: „Rozsviř světla, Charlie. Máme hosty.“

Malý muž vešel klidně do vozu, pak bylo slyšet škrtnutí zápalky a uvnitř se rozsvítilo.

„Pánové, můžete vykročit,“ pobídl nás Luders. „Berte samozřejmě v úvahu, že těsně za vámi kráčí smrt, a chovejte se podle toho.“

Vykročili jsme.

13.

„Seber jim zbraně a podívej se, jestli nemají nějaké další, Charlie.“

Stáli jsme u stěny blízko dlouhého dřevěného stolu. Po jeho obou stranách byly dřevěné lavice. Na stole byl podnos s lahví whisky a několika sklenicemi, karbidová lampa a staromódní venkovská petrolejka z tlustého skla, obě rozsvícené, talíř plný zápalek a další, plný popela a nedopalků. Na druhém konci, dál od stolu, byla malá kamínka a dvě polní lůžka, jedno rozházené, druhé pečlivě ustlané jako ze škatulky.

Malý Japonec popošel k nám a na brýlích mu svítilo světlo.

„Á, měli zbraň,“ zavrčel. „Á, moc špatný.“

Vzal zbraně a postrčil je zpět po stole k Ludersovi. Jeho malé ruce po nás obratně projely. Barron sebou cukl a tváře mu zčervenaly, ale neřekl nic. Charlie pronesl: „Už žádný zbraň. Těší mne, pánové. Moc pěkná noc, myslím. Vy dělali výlet, když svítí měsíc?“

Barron vydal rozzlobený hrdeľní zvuk. Luders nás vyzval: „Posaďte se, pánové, a řekněte mi, co pro vás mohu udělat.“

Sedli jsme si. Luders se posadil proti nám. Na stole před ním ležely naše zbraně a o stůl se opíral jeho samopal, který pevně držel v levé ruce. Jeho oči měly klidný a tvrdý výraz. Už to nebyla ta přívětivá tvář, ale stále to byla inteligentní tvář. Inteligentní v pravém slova smyslu.

Barron prohlásil: „Vezmu si kus žvýkácího tabáku. Líp se mi při tom myslí.“ Vytáhl svůj paklík, kus ukousl a zbytek odložil. Tíše

žvýkal a pak plivl na zem. „Asi vám trochu zasviním podlahu,“ podotkl. „Doufám, že vám to nevadí.“

Japončík seděl na konci ustlané postele a boty mu nedosahovaly na zem. „Nelíbí moc,“ ozval se sykvě, „moc špatnej pach.“

Barron se na něj nepodíval. Řekl klidně: „Máte v úmyslu nás zastřelit a pokusit se o útěk, pane Ludersi?“

Luders pokrčil rameny, sundal ruku se samopalů a opřel se o stěnu.

Barron pokračoval: „Nechal jste pěkně širokou stopu k tomuhle místu, ale je tu jedna věc. Jak jsme asi mohli zjistit, kde tu stopu začít hledat? Taková možnost vás vůbec nenapadla, protože to byste se musel chovat úplně jinak, než jak jste to provedl. Přesto jste na nás byl připravený, když jsme sem dorazili. Nějak mi to nejde dohromady.“

Luders pravil: „To je tím, že my Němci věříme v osud. Když všechno klope, tak jako tenhle večer – kromě toho blázna Webera – tak začínáme být podezíraví. Řekl jsem si – nenechal jsem za sebou stopy, protože po jezeře mě nemůžou sledovat. Nemají člun a mě žádný člun nesledoval. Je nemožné, aby mě našli. Zhola nemožné. Takže jsem si řekl – najdou mě. prostě proto, že se mi to zdá nemožné. A právě proto na ně budu čekat.“

„Zatímco Charlie odnesl do vozu kufry plné peněz,“ dodal jsem.

„Jakých peněz?“ zeptal se Luders a zdálo se, že se nedívá na žádného z nás. Zdálo se, že se dívá někam dovnitř nitra a zkoumá.

Odpověděl jsem: „Ty perfektní zbrusu nové desetidolarovky, které jste sem letecky dopravil z Mexika.“

Teď se na mne Luders podíval, ale lhostejně. „Drahý příteli, to snad nemyslíte vážně,“ pronesl pak.

„No fuj. Je to ta nejsnadnější věc na světě. Hraniční hlídky teď nemají žádná letadla. Před časem měly k dispozici pár letadel pobřežní stráž, ale když se na pozemní hranici nic nedělo, tak jim je zase vzali. Letadlo z Mexika přelétne hranici v pořádné výšce a pak přistane na přistávací ploše vedle golfového hřiště Woodland Clubu. Je to letadlo pana Luderse a pan Luders je vlastníkem podílu toho klubu a dokonce tam bydlí. Proč by to mělo budit něčí zvědavost? Ale pan Luders nechce ve svém bungalovu v klubu mít falešné peníze v hodnotě půl miliónu dolarů, a tak si tady v okolí najde starý

důl a přechovává ty peníze v tomhle chladicím voze. Je skoro tak pevný jako trezor a přitom jako trezor nevypadá.“

„Začínáte mě zajímat,“ řekl Luders klidně. „Pokračujte.“

Pokračoval jsem: „Ty padělky jsou velmi kvalitní. Máme o tom expertizu. To znamená, že za tím stojí organizace, která dokáže opatřit barvy, správný papír a matrice. Tedy organizace mnohem dokonalejší, než jakou by dokázala sestavit průměrná zločinecká banda. Vládní organizace. Organizace nacistické vlády.“

Drobný Japončík seskočil s postele a zasyčel, ale výraz Ludersovy tváře se nezměnil. „Stále mě to zajímá,“ poznamenal lakonicky.

„Mě ale ne,“ ozval se Barron. „Tak se mi zdá, že si chcete vykoledovat plnou vestu olova.“

Mluvil jsem dál: „Před několika lety zkoušeli stejný trik Rusové. Chtěli zde umístit množství padělaných peněz a získat tak prostředky na financování špionáže a současně doufali, že tím také poškodí naši měnu. Nacisté jsou příliš chytrí, než aby na to šli takhle. Těm jde jen o to získat právě americké dolary, s kterými by pak pracovali ve Střední a Jižní Americe. Pěkně zamíchané a hlavně už použité peníze. Není přece možné jít do banky a uložit si sto tisíc dolarů ve zbrusu nových desetidolarovkách. Co ale trápí šerifa, je otázka, proč jste si vybrali právě tohle místo, horskou oblast, kde žijí hlavně chudší lidé.“

„To ale netrápí vás s tím vaším nadřazeným mozkiem, že se nemýlím?“ utrousil opovržlivě Luders.

„Mě to taky netrápí ani za mák,“ podotkl Barron. „Mě trápí to, že se v mém obvodu zabíjej lidi. Na to nejsem zvyklý.“

Pokračoval jsem: „To místo jste si vybrali za prvé proto, že je výhodné z hlediska dovozu peněz. Je to nepochybně jen jedno ze stovek míst v celé zemi, kde je velmi málo strážců zákona, ale kde se v létě střídá množství cizích lidí. A místo, kde mohou přistávat letadla a nikdo nezaznamenává přílety a odlety. To ale není jediný důvod. To místo je výhodné také pro umísťování těch peněz do oběhu a jestli máte štěstí, tak jich dáte do oběhu hodně. Vy jste ale štěstí neměl. Ten váš Weber provedl hloupost a zkomplikoval vám to. Mám vám vysvětlit, proč je to dobré místo pro šíření falešných peněz – máte-li ovšem dost lidí, kteří pro vás pracují?“

„Prosím vás o to,“ pravil Luders a poklepal na boční stranu samopalu.

„Protože po dobu tří měsíců v roce má tenhle obvod fluktuující obyvatelstvo tak mezi dvaceti až padesáti tisíci lidmi navíc, v závislosti na dovolených, svátcích a víkendech. To znamená velký příliv peněz a velké obchodní obraty. A přitom zde není žádná banka. Což má za důsledek, že hotely, bary a obchody neustále přijímají šeky. Výsledkem toho je skutečnost, že během sezóny odesílají a ukládají skoro jen šeky a hotovost zůstává v oběhu. Až do konce sezóny, pochopitelně.“

„Myslím, že to, co říkáte, je velmi zajímavé,“ řekl Luders. „Kdyby však tahle operace byla pod mou kontrolou, ani by mne nenapadlo vydávat příliš mnoho těch peněz tady nahoře. Spíš bych dal do oběhu trochu tady a trochu tam, ale ne mnoho. Vyzkoušel bych, jak ty peníze jdou na odbyt, abych viděl, jak je lidé přijímají. A to z důvodů, na které jste přišel vy sám. Protože většina těch peněz by šla rychle z ruky do ruky a kdyby se zjistilo, že jsou to falešné peníze, jak vy říkáte, bylo by velmi obtížné zjistit jejich původ.“

„Jo,“ přitakal jsem. „To by bylo chytřejší. Mluvíte o tom laskavě a upřímně.“

„Vám je přirozeně úplně jedno,“ namítl Luders, „do jaké míry jsem upřímný.“

Barron se náhle naklonil dopředu. „Podívejte se. Ludersi, tím, že nás zabijete, si vůbec nepomůžete. Když vo tom popřemejšlíte, tak my na vás dohromady nic nemáme. Nejspíš jste zabil toho Webera, ale podle toho, jak se tam věci semlely, to bude zatraceně těžký dokázat. Jestli rozšiřujete falešný prachy, tak to vám dokážou, ale za to se přece nevěší. Já tu mám na opasku náhodou dva páry pout a navrhuju vám, abyste s nima vdešel na zápěstích, vy i ten váš japonskej parťák.“

Ten Japončík Charlie utrousil: „Ha, ha. Ten člověk moc legrace. Myslím, že on nějak trouba, jo.“

Luders se lehce usmál. „Už jsi do auta naložil všechno. Charlie?“

„Ještě jeden kufr přijde hned,“ odvětil Charlie.

„Tak ho honem nalož a nastartuj vůz, Charlie.“

„Poslyšte, Ludersi, to se nepovede,“ řekl Barron důrazně. „Támhle v lese mám svého muže s puškou na vysokou. Je jasná

měsíční noc. Vy tu máte slušnou zbraň, ale proti takový pušce nemáte větší šanci, než máme Evans a já proti vám.

Vocad' se nedostanete jinak, než když my pudem s váma. Von nás viděl, jak sem jdeme a jak vcházíme. Dá nám dvacet minut. Pak pošle pro pár našich hochů a ti vás vyhoděj do vzduchu dynamitem. Takový rozkazy jsem vydal.“

Luders klidně poznamenal: „Tahle práce je velmi obtížná. Dokonce i my Němci ji považujeme za obtížnou. Já jsem unaven. Dopustil jsem se těžké chyby. Využil jsem jednoho člověka, který se ukázal jako hlupák, který udělal velkou pitomost a protože to udělal, zabil muže, který o něm věděl, že to udělal. Byl to ale také můj omyl. To je neodpustitelné. Můj život teď už nemá velký význam. Zanes ten kufr do auta, Charlie.“

Charlie k němu rychle popošel. „Nelíbí se tak,“ řekl ostře. „Ten moc těžký kufr. Muž s puškou střílí. To čert vzal.“

Luders se pomalu usmál. „To je všechno nesmysl, Charlie. Kdyby s sebou měli další muže, ti už by tu dávno byli. Proto jsem tyhle dva nechal mluvit. Abych viděl, jestli jsou sami. Oni jsou sami. Jdi. Charlie.“

Charlie zasyčel: „Já jdu. ale stejně nelíbí se tak.“ Šel do kouta a vzal kufr, který tam stál. Sotva ho zvedl. Pomalu došel ke dveřím, položil kufr na zem a povzdechl si. Pootevřel dveře a vyhlédl ven. „Nevidím nikdo,“ oznámil. „Možná všechno taky lež.“

Luders zamyšleně pronesl: „Měl jsem zabít toho psa i tu ženu. Byl jsem slaboch. Co se stalo s tím chlapem Kurtem?“

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ pravil jsem. „Kde má být?“

Luders se na mne podíval. „Teď vstaňte, vy dva.“

Vstal jsem. Po zádech jako by mi bloudil rampouch. Barron vstal také. Tvář měl šedou. Bělající vlasy na skráních se mu leskly potem. Pot měl i po celé tváři, ale jeho čelisti stále žvýkaly.

Tiše se zeptal: „Kolik dostanete za tuhle práci, synku?“ Ztěžka jsem odpověděl: „Sto babek, ale něco z toho jsem už utratil.“

Barron řekl stejně tichým hlasem: „Já jsem už čtyřicet let ženatej. Platěj mi vosumdesát dolarů měsíčně, k tomu bydlení a palivový dříví. Měl bych mít aspoň stovku, sakra.“ Smutně se usmál, odplivl si a podíval se na Luderse. „Čert tě vem, nacistickéj parchante,“ zavrčel.

Luders pomalu zvedl samopal a stáhl rty ze zaťatých zubů. Jeho dech vydával syčivý zvuk. Pak velmi zvolna položil zbraň a sáhl do kapsy svého pláště. Vytáhl luger a palcem pistoli odjistil. Přendal si ji do levé ruky, stál tam a klidně se na nás díval. Z jeho tváře postupně mizel jakýkoli výraz a proměnila se v posmrtnou šedou masku. Zvedl pistoli a současně vztyčil pravici nad úroveň ramene. Paži měl ztuhlou jako tyč.

„Heil Hitler!“ vyrazil ostře.

Rychle obrátil pistoli, vložil si hlaveň do úst a vystřelil.

14.

Japončík zařval a vyrazil ze dveří. Barron a já jsme se rychle naklonili přes stůl. Vzali jsme si své zbraně. Na hřbet ruky mi kápła krev a potom se Luders pomalu zhroutil ke zdi.

Barron už byl venku ze dveří. Když jsem vyběhl za ním, viděl jsem, jak ten malý Japončík zuřivě pádí po svahu k nějakému křoví.

Barron se napřímil, zvedl svůj kolt, pak ho zase sklonil.

„Není dost daleko,“ prohlásil. „Vždycky dávám chlapovi náskok pětatřicet metrů.“

Pak znovu zvedl svůj velký kolt, trochu se pootočil, a když pozvedl revolver do palebné polohy, jemně s ním pohnul. Barronova hlava se trochu sklonila, až se jeho paže, rameno a pravé oko dostaly do jedné přímky.

Chvilku tak zůstal, dokonale nehybný, pak revolver zahřměl a poskočil v jeho ruce dozadu. V měsíčním světle se ukázal tenký pruh kouře a brzy zmizel.

Japončík utíkal dál. Barron sklonil svůj kolt a sledoval, jak malý muž vpadl do houští.

„Hrom do toho,“ řekl. „Nezasáhl jsem ho.“ Rychle se na mne podíval a pak se odvrátil. „Daleko se ale nedostane. Nemá nic, co by mu umožnilo uprchnout. Ty jeho nožičky mu sotva stáčeť na přeskočení borový šišky.“

„Měl pistoli,“ upozornil jsem ho. „Pod levou paží.“

Barron zavrtěl hlavou. „Ba ne. Všiml jsem si, že tam měl prázdný pouzdro. Řekl bych, že Luders ho chtěl před odjezdem zastřelit.“

Na obzoru se objevily reflektory auta a blížily se prachem polní cesty.

„Proč Luders tak najednou změknl?“

„Já tipuju, že to byla zhrzená pýcha,“ usoudil Barron zamyšleně. „Velkej organizátor jako von a na kobylku se mu dostane pár lidiček, jako jsme my.“

Obešli jsme chladicí vůz. Za ním byl zaparkován velký nový kabriolet. Barron šel k němu a otevřel dveře. To auto na cestě k nám už bylo blízko. Trochu uhnulo a jeho reflektory se teď sklonily na ten velký sport'ák. Barron se na chvíli podíval do toho vozu, pak vztekle zabouchl dveře a odplivl si na zem.

„Cadillac V-12,“ prohlásil. „Červený polstrování a vzadu kufry.“ Pak se znovu podíval dovnitř a rozsvítil si baterku. „Kolik je hodin?“

„Za dvanáct minut dvě.“ odpověděl jsem.

„Tydle hodiny se nezpožďujou vo dvanáct a půl minuty.“ řekl Barron rozzlobeně. „V tom jste se spletl.“ Obrátil se tváří ke mně a posunul si klobouk trochu dozadu. „Že vy jste ho viděl zaparkovanej před Indiánskou hlavou?“ dodal.

„Přesně tak.“

„A já jsem myslel, že ze sebe jen děláte chytrýho.“

„Přesně tak,“ opakoval jsem.

„Hele, synku, až mě příště někdo bude chtít zastřelit, nemohl byste si naplánovat bejt někde poblíž?“

Vůz, který přijížděl, zastavil pár metrů od nás a pes zakňučel. Andy na nás zavolal: „Je někdo zraněnej?“

Barron a já jsme šli k vozu. Dveře se otevřely a ten pejsek s hedvábnou srstí vyskočil a vrhl se k Barronovi. Proletěl ve vzduchu nejméně metr, předními tlapkami přistál na Barronově žaludku, pak dopadl na zem a obíhal nás.

Barron pronesl: „Luders se tam uvnitř zastřelil. Táhle v křoví je malej Japončík, kterýho musíme obklíčit. A pak jsou tam tři nebo čtyři kufry plný padělanejch peněz, vo který se musíme postarat.“

Podíval se někam do dálky, pevný, těžký muž jako skála. „Takovádle noc,“ řekl, „a vona musí bejt plná smrti.“